BENDROJO TEISMO (aštuntoji išplėstinė kolegija) SPRENDIMAS

2022 m. balandžio 27 d.*

„Visuomenės sveikata – Reikalavimas pateikti galiojantį ES skaitmeninį COVID-19 pažymėjimą norint patekti į Parlamento pastatus – Teisinis pagrindas – Parlamento narių laisvė ir nepriklausomumas – Pareiga užtikrinti Sąjungos tarnybų darbuotojų sveikatą – Parlamento narių imunitetas – Asmens duomenų tvarkymas – Teisė į privataus gyvenimo gerbimą – Teisė į fizinę neliečiamybę – Teisė į saugumą – Vienodas požiūris – Proporcingumas“

Sujungtose bylose T-710/21, T-722/21 ir T-723/21,

Robert Roos ir kiti ieškovai, išvardyti priede[1], atstovaujami advokatų P. de Bandt, M. Gherghinaru, L. Panepinto ir V. Heinen,

ieškovai,

prieš

Europos Parlamentą, atstovaujamą S. Alves ir A.-M. Dumbrăvan,

atsakovą,

BENDRASIS TEISMAS (aštuntoji išplėstinė kolegija),

kurį sudaro pirmininkai S. Papasavvas, J. Svenningsen, teisėjai R. Barents, C. Mac Eochaidh ir T. Pynnä (pranešėja),

posėdžio sekretorė H. Eriksson, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

įvykus 2022 m. kovo 15 d. posėdžiui,

priima šį

* Proceso kalba: prancūzų.

[1] Kitų ieškovų sąrašas pridedamas tik prie šalims pateiktos versijos.

Sprendimą

1 Ieškovai, kurie visi yra 2019–2024 m. kadencijai išrinkti Europos Parlamento nariai, SESV 263 straipsniu grindžiamais ieškiniais prašo panaikinti 2021 m. spalio 27 d. Europos Parlamento biuro sprendimą dėl išimtinių sveikatos ir saugos taisyklių, kuriomis reglamentuojamas patekimas į Europos Parlamento pastatus jo trijose darbo vietose (toliau – ginčijamas sprendimas).

I. Ginčo aplinkybės

2 Atsižvelgdamas į COVID-19 pandemijos sukeltą sveikatos krizę, Sąjungos teisės aktų leidėjas, remdamasis Europos Komisijos pasiūlymu, priėmė 2021 m. birželio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (ES) 2021/953 dėl sąveikiųjų COVID-19 skiepijimo, tyrimo ir persirgimo pažymėjimų (ES skaitmeninio COVID pažymėjimo) išdavimo, tikrinimo ir pripažinimo sistemos, kuria siekiama sudaryti palankesnes sąlygas asmenims laisvai judėti COVID-19 pandemijos metu (OL L 211, 2021, p. 1), taip pat 2021 m. birželio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (ES) 2021/954 dėl sąveikiųjų COVID-19 skiepijimo, tyrimo ir persirgimo pažymėjimų (ES skaitmeninio COVID pažymėjimo), skirtų trečiųjų valstybių piliečiams, teisėtai esantiems arba gyvenantiems valstybių narių teritorijose, išdavimo, tikrinimo ir pripažinimo COVID-19 pandemijos metu sistemos (OL L 211, 2021, p. 24).

3 Remdamosi šiais reglamentais kai kurios valstybės narės, siekdamos apriboti SARS-CoV-2 viruso plitimą ir apsaugoti visuomenės sveikatą, nusprendė įdiegti nacionalines Europos Sąjungos skaitmeninio COVID pažymėjimo (toliau – COVID pažymėjimas) taikomąsias programas ir išplėsti jų naudojimą, visų pirma patekimui į tam tikrus renginius, pastatus ar transporto priemones. Būtent tokių priemonių ėmėsi trys valstybės narės, kuriose yra Parlamento būstinės, t. y. Belgija, Prancūzija ir Liuksemburgas.

4 Nuo 2020 m. kovo mėn., kai prasidėjo sveikatos krizė, Parlamento pirmininkas patvirtino įvairias priemones, kuriomis siekiama apsaugoti Parlamento narių, darbuotojų ir kitų Parlamento pastatuose esančių asmenų sveikatą, kartu užtikrinant Parlamento gebėjimą vykdyti Sutartyse nustatytas pagrindines jo funkcijas.

5 Šios laikinosios priemonės buvo reguliariai pratęsiamos arba keičiamos. Priklausomai nuo, be kita ko, epidemiologinės situacijos pokyčių, tam tikros priemonės galėjo būti sušvelnintos arba sugriežtintos. Šios priemonės nuo 2020 m. pavasario apima kaukės dėvėjimą ir temperatūros patikrą. Pagal jas taip pat buvo numatyta iki 2021 m. rudens uždrausti daugelį įvairių renginių ir pavienių asmenų ar grupių apsilankymus. 2020 m. kovo mėn.–2021 m. gegužės mėn. plenarinės sesijos toliau vyko Briuselyje (Belgija).

6 Be to, nuo 2020 m. kovo 16 d. Parlamento Generalinis sekretorius, reaguodamas į COVID-19 pandemiją, įvedė išimtinę visiško nuotolinio darbo sistemą. Ši sistema buvo pritaikyta prie pandemijos pokyčių ir 2021 m. liepos 16 d. Generalinio sekretoriaus sprendimu dėl nuotolinio darbo pakeista 2021 m. rugsėjo 1 d.; pagal šį sprendimą nuo šios dienos nuotolinis darbas turėjo būti dirbamas savanoriškai, o fizinis buvimas turėjo būti numatytasis darbo būdas, laikantis Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatų (toliau – Pareigūnų tarnybos nuostatai) 20 straipsnio.

7 2021 m. kovo 25 d. Parlamentas, glaudžiai bendradarbiaudamas su Briuselio valdžios institucijomis, savo patalpose Briuselyje atidarė skiepijimo nuo COVID-19 centrą, kad būtų paprasčiau paskiepyti Parlamento narius ir darbuotojus, kad prireikus jiems nereikėtų vykti į savo kilmės šalį. Be to, nuo pandemijos pradžios 2020 m. kovo mėn. Parlamentas nustatė laikinas išimtines procedūras, leidžiančias Parlamento nariams dalyvauti posėdžiuose ir balsavimuose nuotoliniu būdu.

8 2021 m. rugsėjo 2 d. Parlamento pirmininkas priėmė sprendimą dėl saugumo priemonių, kuriomis siekiama apriboti COVID-19 plitimą. Pagal šį sprendimą lankytojai, vietos padėjėjai, suinteresuotieji asmenys iš išorės ir interesų grupių atstovai į Parlamento pastatus gali patekti tik pateikę COVID arba lygiavertį pažymėjimą. Tame sprendime taip pat numatyti įpareigojimai dėvėti kaukę ir laikytis socialinio atstumo Parlamente, taip pat draudimas įeiti į Parlamentą asmenims, kurių temperatūra yra aukštesnė nei 37,7 °C, kurie čiaudi ar kosėja, kuriems nustatytas teigiamas COVID-19 tyrimo rezultatas arba kurie bendravo su asmeniu, kuriam nustatytas teigiamas COVID-19 tyrimo rezultatas.

9 Tą pačią dieną Parlamento pirmininkas priėmė sprendimą dėl nepaprastųjų priemonių, kad Parlamentas galėtų užtikrinti savo veiklos tęstinumą ir naudotis jam pagal Sutartis suteiktomis prerogatyvomis. Tame sprendime, be kita ko, numatyta atkurti tam tikrą parlamentinę veiklą, pavyzdžiui, komandiruotes ir delegacijas, taip pat įpareigojimai per parlamento posėdžius laikytis socialinio atstumo ir dėvėti kaukę.

10 2021 m. rugsėjo 30 d. Parlamento pirmininkas priėmė du sprendimus, kuriais 2021 m. rugsėjo 2 d. sprendimais nustatytų priemonių taikymą pratęsė iki 2021 m. spalio 17 d.

11 2021 m. spalio 14 d. Parlamento pirmininkas priėmė naują sprendimą dėl saugumo priemonių, skirtų viruso plitimui apriboti, kuriame numatyta nuo 2021 m. spalio 18 d. iki 2021 m. lapkričio 2 d. apriboti daugelio renginių ir apsilankymų organizavimą Parlamento pastatuose, įvesti temperatūros kontrolę prie įėjimo į pastatus, įpareigoti laikytis socialinio atstumo ir dėvėti kaukę per Parlamento posėdžius, o lankytojams, vietos padėjėjams, pranešėjams iš išorės ir interesų grupių atstovams leisti patekti į pastatus tik pateikus COVID pažymėjimą.

12 Tą pačią dieną Parlamento pirmininkas priėmė naują sprendimą dėl nepaprastųjų priemonių, kuriuo siekiama užtikrinti Parlamento veiklos tęstinumą ir leisti naudotis jam pagal Sutartis suteiktomis prerogatyvomis, ir kuriame numatyta, kad nuo 2021 m. spalio 18 d. iki lapkričio 2 d. organizuojant sesijas, komitetų ir tarpparlamentinių delegacijų darbą, rengiant kai kurių organų posėdžius, siekiant pasinaudoti balsavimo teise ir t. t. bus taikoma nuotolinio dalyvavimo sistema.

13 Nepaisant nustatytų atstumo laikymosi ir prevencinių sveikatos apsaugos priemonių, taip pat nepaisant to, kad, kaip manoma, daugiau kaip 80 % darbuotojų buvo paskiepyta, nuo 2021 m. rugsėjo mėn. Parlamente buvo nustatoma vis daugiau užsikrėtimo atvejų.

14 2021 m. spalio 27 d. Parlamento biuras (toliau – Biuras) priėmė ginčijamą sprendimą. Šiuo sprendimu reikalaujama, kad nuo 2021 m. lapkričio 3 d. iki 2022 m. sausio 31 d. kiekvienas asmuo, norintis patekti į Parlamento pastatus trijose jo darbo vietose, pateiktų galiojantį COVID pažymėjimą.

15 Ginčijamo sprendimo 11 konstatuojamojoje dalyje nurodyta, kad šiomis priemonėmis siekiama dviejų tikslų: užtikrinti, kad institucija laikytųsi Sutartyse įtvirtintos teisinės pareigos grįžti prie įprastų procedūrų, ir taikyti pakankamas apsaugos priemones visų Parlamento patalpose esančių asmenų gyvybei ir sveikata apsaugoti.

16 Pagal Reglamento 2021/953 3 straipsnio 1 dalį COVID pažymėjimo sistema sudaromos sąlygos išduoti, tarpvalstybiniu mastu patikrinti ir pripažinti bet kurį iš šių pažymėjimų:

– pažymėjimą, kuriuo patvirtinama, kad jo turėtojas buvo paskiepytas nuo COVID-19 pažymėjimą išdavusioje valstybėje narėje (toliau – skiepijimo pažymėjimas),

– pažymėjimą, kuriuo patvirtinama, kad jo turėtojui buvo skirtas molekulinis nukleorūgščių amplifikacijos tyrimas (toliau – PGR tyrimas) arba greitasis antigenų tyrimas (toliau – GA tyrimas), įtrauktas į bendrą atnaujintą pagal 2021 m. sausio 21 d. Europos Sąjungos Tarybos rekomendaciją sudarytą COVID-19 GA tyrimų sąrašą, kurį atliko sveikatos priežiūros specialistai arba tyrimus atlikti parengti darbuotojai pažymėjimą išduodančioje valstybėje narėje, kuriame nurodomas tyrimo tipas, atlikimo data ir rezultatas (toliau – tyrimo pažymėjimas),

– pažymėjimą, kuriuo patvirtinama, kad jo turėtojas persirgo SARS-CoV-2 infekcijos, kuri nustatyta teigiamu sveikatos priežiūros specialistų arba tyrimus atlikti parengtų darbuotojų atlikto PGR tyrimo rezultatu, sukelta liga (toliau – persirgimo pažymėjimas).

II. Šalių reikalavimai

17 Ieškovai Bendrojo Teismo prašo:

– panaikinti ginčijamą sprendimą,

– priteisti iš Parlamento bylinėjimosi išlaidas, įskaitant išlaidas, susijusias su laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūra.

18 Parlamentas Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti ieškinius kaip nepriimtinus arba, nepatenkinus pirmojo reikalavimo, kaip nepagrįstus,

– priteisti iš ieškovų bylinėjimosi išlaidas, įskaitant išlaidas, susijusias su laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūra.

III. Dėl teisės

A. Dėl ieškinių priimtinumo

1. Dėl ieškovų suinteresuotumo pareikšti ieškinį

19 Taikant proceso organizavimo priemonę ir per teismo posėdį šalių buvo paprašyta paaiškinti, ar ieškovai išlaikė suinteresuotumą pareikšti ieškinį dėl ginčijamo sprendimo, atsižvelgiant į tai, kad jis buvo taikomas tik iki 2022 m. sausio 31 d.

20 Šiuo klausimu reikėtų priminti, kad pagal suformuotą jurisprudenciją ieškovo suinteresuotumas pareikšti ieškinį, atsižvelgiant į jo dalyką, turi būti pareiškiant ieškinį, antraip jis būtų nepriimtinas. Ieškinio dalykas, kaip ir suinteresuotumas pareikšti ieškinį, turi išlikti iki teismo sprendimo priėmimo dienos, o tai reiškia, kad dėl savo rezultato ieškinys turi galėti suteikti naudos jį pareiškusiai šaliai, antraip nebūtų reikalinga priimti sprendimo (žr. 2021 m. sausio 21 d. Sprendimo *Leino-Sandberg / Parlamentas*, C-761/18 P, EU:C:2021:52, 32 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

21 Be to, pagal jurisprudenciją ieškovas gali išlaikyti suinteresuotumą reikalauti panaikinti Sąjungos institucijos aktą, kad būtų galima išvengti tariamo jo neteisėtumo pasikartojimo ateityje (2007 m. birželio 7 d. Sprendimo *Wunenburger / Komisija*, C-362/05 P, EU:C:2007:322, 50 punktas).

22 Pagal jurisprudenciją šis suinteresuotumas pareikšti ieškinį gali būti tik tuo atveju, jei nurodomas neteisėtumas gali pasikartoti ateityje, nepaisant bylos aplinkybių, dėl kurių buvo pareikštas ieškovo ieškinys (2007 m. birželio 7 d. Sprendimo *Wunenburger / Komisija*, C-362/05 P, EU:C:2007:322, 52 punktas).

23 Nagrinėjamu atveju, kaip ieškovai teigė per teismo posėdį, negalima atmesti to, kad jų nurodomi pažeidimai pasikartos ateityje, neatsižvelgiant į bylos aplinkybes, dėl kurių jie pareiškė ieškinius.

24 Ieškiniuose ieškovai nurodo keletą pažeidimų, visų pirma susijusių su ginčijamo sprendimo tinkamo teisinio pagrindo nebuvimu, jų privilegijų ir imunitetų pažeidimu, jų laisvės ir nepriklausomumo pažeidimu bei teisės į privataus gyvenimo gerbimą nepaisymu, kurie gali pasikartoti priimant analogiškus sprendimus, neatsižvelgiant į aplinkybes, dėl kurių pareikšti šie ieškiniai.

25 Be to, kaip Parlamentas nurodė per teismo posėdį, 2022 m. sausio 26 d. biuro sprendimu ginčijamas sprendimas buvo pratęstas iki 2022 m. kovo 13 d., o 2022 m. kovo 7 d. biuro sprendimu – iki 2022 m. balandžio 10 d. Todėl negalima atmesti to, kad ginčijamas sprendimas gali būti ir vėl pratęstas arba kad analogiškas sprendimas gali būti priimtas dar kartą.

26 Vadinasi, ieškovai išlaiko suinteresuotumą prašyti panaikinti ginčijamą sprendimą.

2. Dėl ieškovų teisės pareikšti ieškinį

27 Parlamentas ginčija ieškinio priimtinumą ir mano, kad ieškovai neturi teisės pareikšti ieškinio, kaip tai suprantama pagal SESV 263 straipsnio ketvirtą pastraipą.

28 Parlamentas primena, kad SESV 263 straipsnio ketvirtoje pastraipoje numatytos trys aplinkybės, kuriomis asmuo gali turėti teisę pareikšti ieškinį, t. y. pirma, kai šis asmuo yra atitinkamo akto adresatas, antra, kai atitinkamas aktas yra tiesiogiai ir asmeniškai susijęs su šiuo asmeniu, ir, trečia, kai atitinkamas aktas yra su šiuo asmeniu tiesiogiai susijęs reglamentuojamojo pobūdžio aktas, dėl kurio nereikia patvirtinti įgyvendinimo priemonių. Tačiau Parlamentas mano, kad nė viena iš šių aplinkybių nėra susiklosčiusi nagrinėjamu atveju.

29 Ieškovai ginčija šį argumentą.

30 Reikėtų priminti, kad pagal SESV 263 straipsnio ketvirtą pastraipą „kiekvienas fizinis ar juridinis asmuo gali pirmoje ir antroje pastraipose numatytomis sąlygomis pateikti ieškinį dėl jam skirtų aktų arba aktų, kurie yra tiesiogiai ir konkrečiai su juo susiję, ar dėl reglamentuojančio pobūdžio teisės aktų, tiesiogiai su juo susijusių ir dėl kurių nereikia patvirtinti įgyvendinančių priemonių“.

31 Pirma, reikia pažymėti, kad, kaip teigia Parlamentas, ieškovai negali būti laikomi ginčijamo akto adresatais, kaip tai suprantama pagal minėtą nuostatą. Šis sprendimas nėra skirtas jiems asmeniškai ir pagal jo 2 straipsnį taikomas „visiems asmenims, prašantiems leidimo patekti į Parlamento pastatus trijose jo darbo vietose, įskaitant Parlamento narius, pareigūnus, akredituotus Parlamento narių padėjėjus ir kitus Parlamento tarnautojus“.

32 Reikėtų priminti, kad sąvoka „asmuo, kuriam skirtas aktas“, kaip ji suprantama pagal minėtą nuostatą, turi būti suprantama formaliai, t. y. kaip nurodanti asmenį, kuris šiame akte įvardytas kaip jo adresatas. Žinoma, tai, kad akto turinyje gali būti nurodytas kitas asmuo nei formalus akto adresatas, gali suteikti šiam asmeniui teisę pareikšti ieškinį, jeigu jis įrodo, kad, atsižvelgiant į šio akto turinį, šis aktas yra tiesiogiai susijęs su šiuo asmeniu, bet ne kaip su šio akto adresatu. Be to, aplinkybės, kad ieškovams buvo įteikta ginčijamo sprendimo kopija, negali pakakti tam, kad jie būtų laikomi šio sprendimo adresatais (šiuo klausimu žr. 2016 m. sausio 21 d. Sprendimo *SACBO / Komisija ir INEA*, C-281/14 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2016:46, 34 punktą).

33 Antra, svarbu priminti, kad fizinio ar juridinio asmens pareikšto ieškinio dėl jam neskirto akto priimtinumas pagal SESV 263 straipsnio ketvirtą pastraipą siejamas su sąlyga, kad teisė pareikšti ieškinį tam asmeniui suteikiama dviem atvejais. Pirma, tokį ieškinį galima pareikšti, jei aktas tiesiogiai ir konkrečiai susijęs su asmeniu. Antra, toks asmuo gali pareikšti ieškinį dėl reglamentuojamojo pobūdžio teisės akto, dėl kurio nereikia patvirtinti įgyvendinamųjų priemonių, jei šis aktas yra tiesiogiai su juo susijęs (žr. 2021 m. liepos 15 d. Sprendimo *Deutsche Lufthansa / Komisija*, C-453/19 P, EU:C:2021:608, 31 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

34 Bendrasis Teismas mano, kad pirmiausia reikėtų išnagrinėti, ar ieškovai turi teisę pareikšti ieškinį pagal šio sprendimo 33 punkte nurodytą antrąjį atvejį.

35 Šiuo klausimu pirmiausia reikia priminti, kad sąvoka „reglamentuojančio pobūdžio teisės aktai“, kaip tai suprantama pagal SESV 263 straipsnio ketvirtos pastraipos sakinio paskutinę dalį, apima visus ne teisėkūros procedūra priimtus visuotinio taikymo aktus (2018 m. lapkričio 6 d. Sprendimo *Scuola Elementare Maria Montessori / Komisija, Komisija / Scuola Elementare Maria Montessori ir Komisija / Ferracci*, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 28 punktas). Jurisprudencijoje išaiškinta, kad apie visuotinį akto taikymą galima spręsti iš to, kad jis taikomas objektyviai apibrėžtoms situacijoms ir kad jis sukelia teisines pasekmes bendrai ir abstrakčiai numatytoms asmenų kategorijoms (žr. 2001 m. gegužės 31 d. Sprendimo *Sadam Zuccherifici ir kt. / Taryba*, C-41/99 P, EU:C:2001:302, 24 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

36 Šiuo atveju reikia konstatuoti, kad nors ginčijamas sprendimas priimtas sprendimo forma, iš tikrųjų jis yra visuotinai taikomas reglamentuojamojo pobūdžio aktas, nes taikomas objektyviai apibrėžtoms situacijoms ir sukelia teisines pasekmes bendrai ir abstrakčiai numatytoms asmenų kategorijoms, ir Parlamentas to neginčija.

37 Antra, reikia priminti, kad pagal suformuotą jurisprudenciją SESV 263 straipsnio ketvirtoje pastraipoje nustatyta sąlyga, kad fizinis ar juridinis asmuo turi būti tiesiogiai susijęs su sprendimu, dėl kurio pareikštas ieškinys, reikalauja taikyti du kumuliacinius kriterijus, t. y. kad ginčijama priemonė, pirma, darytų tiesioginę įtaką asmens teisinei padėčiai ir, antra, nepaliktų jokios diskrecijos už jos įgyvendinimą atsakingiems adresatams, nes ji yra visiškai automatinė ir išplaukia tik iš Sąjungos teisės aktų, netaikant kitų tarpinių normų (žr. 2018 m. lapkričio 6 d. Sprendimo *Scuola Elementare Maria Montessori / Komisija, Komisija / Scuola Elementare Maria Montessori ir Komisija / Ferracci*, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 42 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

38 Nagrinėjamu atveju, kaip teigia ieškovai, ginčijamas sprendimas jiems sukelia tiesiogines ir privalomas teisines pasekmes, nes nuo jo įsigaliojimo 2021 m. lapkričio 3 d. jie gali patekti į Parlamento pastatus, kad galėtų vykdyti savo, kaip Europos Parlamento narių, pareigas ir dalyvauti Parlamento darbe tik tuo atveju, jei gali pateikti galiojantį COVID pažymėjimą.

39 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad, nors Parlamentas nusprendė nuo 2021 m. lapkričio 22 d. vėl įvesti privalomą nuotolinio darbo režimą, pagal kurį visi darbuotojai per mėnesį vidutiniškai dirbtų ne daugiau kaip tris dienas per savaitę, jei tai suderinama su jų pareigų vykdymu, ir leisti Parlamento nariams nuotoliniu būdu dalyvauti svarstymuose, balsavimuose plenariniame posėdyje ir komitetuose, visą šį laikotarpį galiojo ginčijamas sprendimas ir reikalavimas pateikti galiojantį COVID pažymėjimą, kad būtų galima patekti į Parlamento pastatus (tai Parlamentas patvirtino per teismo posėdį).

40 Be to, nustatyta, kad ginčijamo sprendimo adresatams, atsakingiems už jo įgyvendinimą, visų pirma Parlamento apsaugos pareigūnams, atsakingiems už galiojančio COVID pažymėjimo pateikimo patikrą, nesuteikta jokios veiksmų laisvės. Tai yra visiškai automatinė priemonė, kuriai nereikia tarpinių priemonių.

41 Taigi reikia pripažinti, kad ginčijamas sprendimas yra tiesiogiai susijęs su ieškovais.

42 Trečia, reikia priminti, kad pagal suformuotą jurisprudenciją žodžių junginys „dėl kurių nereikia patvirtinti įgyvendinančių priemonių“, kaip jis suprantamas pagal SESV 263 straipsnio ketvirtos pastraipos paskutinę sakinio dalį, turi būti aiškinamas atsižvelgiant į šios nuostatos tikslą; kaip matyti iš jos genezės, šia nuostata siekiama išvengti situacijų, kai asmuo priverstas pažeisti teisę, kad galėtų kreiptis į teismą. Tuo atveju, kai reglamentuojamojo pobūdžio teisės aktas daro tiesioginį poveikį fizinio ar juridinio asmens teisinei padėčiai ir dėl jo nereikia patvirtinti įgyvendinamųjų priemonių, kyla rizika, kad toks asmuo neteks veiksmingos teisminės apsaugos, jei negalės tiesiogiai pareikšti ieškinio Sąjungos teisme, siekdamas užginčyti tokio reglamentuojamojo pobūdžio teisės akto teisėtumą. Iš tiesų, nesant įgyvendinamųjų priemonių, fizinis ar juridinis asmuo, net jei atitinkamas aktas tiesiogiai su juo susijęs, galėtų kreiptis dėl šio akto teisminės kontrolės tik pažeidęs šio akto nuostatas; tokiu atveju jis turėtų remtis jų neteisėtumu bylose, kurios jam būtų iškeltos nacionaliniuose teismuose (žr. 2018 m. lapkričio 6 d. Sprendimo *Scuola Elementare Maria Montessori / Komisija, Komisija / Scuola Elementare Maria Montessori ir Komisija / Ferracci*, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 58 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

43 Vis dėlto, jei dėl reglamentuojamojo pobūdžio teisės akto reikia patvirtinti įgyvendinamąsias priemones, Sąjungos teisės sistemos paisymo teisminė kontrolė užtikrinama neatsižvelgiant į tai, ar šias priemones priima Sąjunga, ar valstybės narės. Fiziniai ar juridiniai asmenys, kurie dėl SESV 263 straipsnio ketvirtoje pastraipoje numatytų priimtinumo reikalavimų negali tiesiogiai Sąjungos teisme ginčyti Sąjungos reglamentuojamojo pobūdžio teisės akto, yra apsaugoti nuo tokio akto taikymo, nes jiems suteikta galimybė ginčyti dėl šio akto priimtas įgyvendinamąsias priemones (žr. 2018 m. lapkričio 6 d. Sprendimo *Scuola Elementare Maria Montessori / Komisija, Komisija / Scuola Elementare Maria Montessori ir Komisija / Ferracci*, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 59 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

44 Kai tokį aktą turi įgyvendinti Sąjungos institucijos, organai ar įstaigos, fiziniai ar juridiniai asmenys, laikydamiesi SESV 263 straipsnio ketvirtoje pastraipoje nustatytų reikalavimų, gali pareikšti tiesioginį ieškinį Sąjungos teisme dėl įgyvendinimo aktų ir pagal SESV 277 straipsnį tokiam ieškiniui pagrįsti remtis aptariamo pagrindinio akto neteisėtumu (žr. 2018 m. lapkričio 6 d. Sprendimo *Scuola Elementare Maria Montessori / Komisija, Komisija / Scuola Elementare Maria Montessori ir Komisija / Ferracci*, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 60 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

45 Beje, Teisingumo Teismas yra ne kartą nusprendęs, kad vertinimą, ar dėl reglamentuojamojo pobūdžio teisės akto reikia patvirtinti įgyvendinamąsias priemones, būtina atlikti atsižvelgiant į asmens, siekiančio pasinaudoti teise pareikšti ieškinį pagal SESV 263 straipsnio ketvirtos pastraipos sakinio trečią dalį, poziciją. Todėl nesvarbu, ar dėl nagrinėjamo akto reikia patvirtinti įgyvendinamąsias priemones kitiems asmenims (žr. 2018 m. lapkričio 6 d. Sprendimo *Scuola Elementare Maria Montessori / Komisija, Komisija / Scuola Elementare Maria Montessori ir Komisija / Ferracci*, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 61 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

46 Pagal jurisprudenciją sąvoka „įgyvendinančios priemonės“ reiškia, pirma, Sąjungos institucijų, įstaigų ir organų bei valstybių narių akto, kuris gali būti teisminės kontrolės objektas, priėmimą (šiuo klausimu žr. 2020 m. spalio 28 d. Sprendimo *Associazione GranoSalus / Komisija*, C-313/19 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2020:869, 37 punktą) ir, antra, kad ginčijamo akto teisinės pasekmės ieškovams pasireiškia tik per šias įgyvendinimo priemones (šiuo klausimu žr. 2018 m. kovo 13 d. Sprendimo *European Union Copper Task Force / Komisija*, C-384/16 P, EU:C:2018:176, 50 punktą; 2018 m. kovo 13 d. Sprendimo *Industrias Químicas del Vallés / Komisija*, C-244/16 P, EU:C:2018:177, 57 punktą ir 2018 m. lapkričio 6 d. Sprendimo *Scuola Elementare Maria Montessori / Komisija, Komisija / Scuola Elementare Maria Montessori ir Komisija / Ferracci*, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 64 punktą).

47 Parlamento teigimu, iš ginčijamo sprendimo 3 straipsnio matyti, kad patekti į Parlamento patalpas leidžiama arba neleidžiama Parlamento apsaugos tarnyboms atlikus patikrą. Atliekant šią patikrą būtų tikrinama ne tik tai, ar atitinkamas asmuo turi COVID pažymėjimą, bet ir prireikus tai, ar jam taikoma Generalinio sekretoriaus pagal ginčijamo sprendimo 5 straipsnio 2 dalį suteikta išimtis. Todėl, kiek tai susiję su ieškovais, ginčijamo sprendimo pasekmės pasireikštų tik po Parlamento apsaugos tarnybų atliktos patikros.

48 Vis dėlto reikia konstatuoti, kad, priešingai, nei teigia Parlamentas, ginčijamo sprendimo teisinės pasekmės ieškovams pasireiškė nuo šio sprendimo įsigaliojimo dienos, ir tam nereikėjo jokių papildomų įgyvendinimo priemonių, nes nuo tos dienos ieškovai, norėdami patekti į Parlamento pastatus, privalėjo turėti galiojantį COVID pažymėjimą.

49 Be to, reikia pažymėti, kad Parlamento apsaugos pareigūnai, atsakingi už ginčijamo sprendimo įgyvendinimo kontrolę, nepriima jokio akto, kuris galėtų būti teisminės kontrolės objektas, o tik patikrina, naudodamiesi programėle *CovidScanBE* arba *CovidCheck.lu*, ar asmuo, norintis patekti į Parlamento pastatus, turi galiojantį COVID pažymėjimą.

50 Per teismo posėdį Parlamentas teigė, kad asmenys, kuriems buvo neleista patekti į Parlamento pastatus dėl to, kad jie neturėjo galiojančio COVID pažymėjimo, paprašę galėjo gauti dokumentą, patvirtinantį, kad jiems nebuvo leista patekti į Parlamento pastatus, ir tai būtų ginčijamo sprendimo įgyvendinimo priemonė.

51 Vis dėlto reikia pažymėti, kad būtų dirbtina įpareigoti ieškovus prašyti galimybės patekti į Parlamento pastatus, nors jie neturi galiojančio COVID pažymėjimo, ir gauti tokį dokumentą, kuriame būtų konstatuota, kad jie neatitinka ginčijamo sprendimo sąlygų, tam, kad jie vėliau galėtų ginčyti šį aktą Bendrajame Teisme ir grįsti savo ieškinį pagal SESV 277 straipsnį ginčijamo sprendimo neteisėtumu (šiuo klausimu ir pagal analogiją žr. 2018 m. lapkričio 6 d. Sprendimo *Scuola Elementare Maria Montessori / Komisija, Komisija / Scuola Elementare Maria Montessori ir Komisija / Ferracci*, C-622/16 P–C-624/16 P, EU:C:2018:873, 66 punktą; 2016 m. sausio 14 d. Sprendimo *Doux / Komisija*, T-434/13, nepaskelbtas Rink., EU:T:2016:7, 59–64 punktus ir 2018 m. rugsėjo 13 d. Sprendimo *Gazprom Neft / Taryba*, T-735/14 ir T-799/14, EU:T:2018:548, 102 punktą).

52 Taip pat reikia atmesti Parlamento argumentą, kad ieškovai galėjo kreiptis į Parlamento Generalinį sekretorių dėl išimties taikymo pagal ginčijamo sprendimo 5 straipsnio 2 dalį ir vėliau ginčyti galimą atsisakymą leisti taikyti tokią išimtį. Kaip Parlamentas patvirtino per teismo posėdį, tokios išimtys suteikiamos tik esant labai konkrečioms teisėtoms priežastims, pavyzdžiui, dėl skiepijimo trečiojoje šalyje, ir niekada nesuteikiamos savo nuožiūra asmenims, kurie be jokios pagrįstos priežasties neturi galiojančio COVID pažymėjimo.

53 Taigi reikia pažymėti ne tik tai, kad būtų dirbtina reikalauti iš ieškovų pateikti tokius išimties prašymus, bet ir tai, kad šiuo atveju ieškovai niekada nepateikė tokių prašymų, todėl tokios galimos įgyvendinimo priemonės šiaip ar taip šioje byloje neturi reikšmės, atsižvelgiant į šio sprendimo 45 punkte nurodytą jurisprudenciją.

54 Galiausiai Parlamentas negali pagrįstai remtis 2017 m. lapkričio 20 d. Sprendimu *Petrov ir kt. / Parlamentas* (T-452/15, EU:T:2017:822), teigdamas, kad bet koks atsisakymas leisti patekti į Parlamento patalpas nagrinėjamu atveju būtų aktas, kurį suinteresuotas asmuo galėtų ginčyti Sąjungos teisme. Minėtoje byloje ieškovai, trečiosios valstybės piliečiai, ginčijo sprendimą atsisakyti suteikti jiems akreditaciją, reikalingą patekti į Parlamento pastatus. Taigi, priešingai nei ieškovai šioje byloje, minėti ieškovai, nesant tokio sprendimo, neturėjo nuolatinės teisės patekti į Parlamento pastatus. Be to, toje byloje ginčijamas sprendimas buvo aiškus individualus sprendimas neleisti patekti į Parlamento pastatus, o ne paprasta Parlamento apsaugos pareigūnų, atsakingų už ankstesnio visuotinai taikomo sprendimo dėl patekimo į Parlamento pastatus įgyvendinimą, kontrolės priemonė, kaip šioje byloje nagrinėjamu atveju.

55 Taigi, atsižvelgiant į visas pirma išdėstytas aplinkybes, ginčijamas sprendimas negali būti laikomas tokiu aktu, dėl kurio reikia patvirtinti įgyvendinimo priemones ieškovų atžvilgiu, kaip tai suprantama pagal SESV 263 straipsnio ketvirtą pastraipą.

56 Vadinasi, kadangi ginčijamas sprendimas yra tiesiogiai su ieškovais susijęs reglamentuojamojo pobūdžio aktas, dėl kurio jų atžvilgiu nereikia patvirtinti jokių įgyvendinimo priemonių, reikia pripažinti, kad ieškovai turi teisę pareikšti ieškinį pagal SESV 263 straipsnio ketvirtoje pastraipoje numatytą trečią atvejį.

B. Dėl prašymų patikslinti ieškinius priimtinumo

57 Per teismo posėdį Parlamentas nurodė, kad ginčijamo sprendimo galiojimas buvo pratęstas pirmą kartą – 2022 m. sausio 26 d. biuro sprendimu iki 2022 m. kovo 13 d. ir antrą kartą – 2022 m. kovo 7 d. biuro sprendimu iki 2022 m. balandžio 10 d. Parlamentas taip pat patikslino, kad šie nauji sprendimai buvo pagrįsti naujausiu sveikatos padėties vertinimu ir turimais mokslo duomenimis.

58 Paklausti apie šių naujų sprendimų poveikį šiam ieškiniui ieškovai teismo posėdyje teigė, kad norėtų patikslinti savo ieškinių reikalavimus, kad būtų atsižvelgta į šias naujas aplinkybes.

59 Vis dėlto reikia pažymėti, kad pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 86 straipsnio 1 ir 2 dalis ieškinys turi būti tikslinamas atskiru aktu prieš pasibaigiant žodinei proceso daliai arba prieš Bendrajam Teismui priimant sprendimą išnagrinėti bylą nerengiant žodinės proceso dalies.

60 Šio reikalavimo tikslas, be kita ko, yra užtikrinti, kad būtų laikomasi rungimosi principo ir teisės į gynybą, leidžiant atsakovui sureaguoti į patikslintus ieškovo pagrindus ar argumentus, tiek, kiek jie susiję su naujomis aplinkybėmis (šiuo klausimu žr. 2019 m. sausio 24 d. Sprendimo *Haswani / Taryba*, C-313/17 P, EU:C:2019:57, 36–40 punktus; 2017 m. lapkričio 9 d. Sprendimo *HX / Taryba*, C-423/16 P, EU:C:2017:848, 23 punktą ir 2016 m. lapkričio 30 d. Sprendimo *Rotenberg / Taryba*, T-720/14, EU:T:2016:689, 139 punktą).

61 Be to, reikia pažymėti, kad ieškovai ir jų atstovai neabejotinai sužinojo apie Biuro priimtus naujus sprendimus dar prieš prasidedant teismo posėdžiui, todėl, jei būtų norėję ginčyti šių sprendimų teisėtumą, turėjo būti pakankamai rūpestingi ir pareikšti naujus ieškinius pagal SESV 263 straipsnį arba patikslinti ieškinius pagal Procedūros reglamento 86 straipsnio reikalavimus.

62 Vadinasi, kadangi ieškovai iki žodinės proceso dalies pabaigos atskiru aktu nepateikė prašymų patikslinti ieškinius, šie prašymai, pateikti žodžiu per teismo posėdį, turi būti atmesti kaip nepriimtini.

C. Dėl bylos esmės

63 Ieškiniuose ieškovai pateikia keturis atskirus pagrindus, grindžiamus tuo, kad, pirma, ginčijamas sprendimas neturi tinkamo teisinio pagrindo, kuriuo remiantis jis galėtų sukelti pasekmes Parlamento nariams, antra, ginčijamas sprendimas prieštarauja Parlamento narių laisvės ir nepriklausomumo principams ir Sutartimi jiems suteiktiems imunitetams, trečia, buvo pažeisti bendrieji asmens duomenų tvarkymo principai ir, ketvirta, buvo nepagrįstai pažeista teisė į privataus gyvenimo gerbimą ir asmens duomenų apsaugą, teisė į fizinę neliečiamybę, teisė į laisvę ir saugumą, teisė į lygybę prieš įstatymą ir nediskriminavimą.

1. Dėl ieškinio pirmojo pagrindo, grindžiamo tuo, kad ginčijamas sprendimas neturi tinkamo teisinio pagrindo, kad sukeltų pasekmes Parlamento nariams

64 Ieškovai teigia, kad Parlamento darbo tvarkos taisyklių 25 straipsnis nėra tinkamas teisinis ginčijamo sprendimo pagrindas, kad jis galėtų sukelti jiems pasekmes. Ieškovai pažymi, kad minėtos nuostatos 2 dalyje, kuri, jų nuomone, vienintelė gali būti svarbi šiai bylai, Biurui suteikiami tik bendri Parlamento vidaus organizaciniai įgaliojimai, kurie negali pateisinti tokių griežtų priemonių, kokios numatytos ginčijamame sprendime, nustatymo.

65 Ieškovai taip pat teigia, jog Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 8 straipsnyje reikalaujama, kad esminiai asmens duomenų tvarkymo elementai būtų nustatyti „įstatymu“. Ieškovų teigimu, neabejotina, kad Biuro sprendimas nėra įstatymas, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą. Bet koks priešingas aiškinimas reikštų, kad Sąjungos institucijų lygmeniu būtų suteikiama mažesnė apsauga nei valstybių narių lygmeniu, nes jos nustatė reikalavimą, kad dėl asmens duomenų tvarkymo turi būti priimtas norminis teisės aktas, priimamas teisėkūros procedūra po svarstymų parlamente.

66 Bet kuriuo atveju ieškovai mano, kad Parlamento darbo tvarkos taisyklių 25 straipsnio 2 dalimi negalima grįsti priemonių, prieštaraujančių 2005 m. rugsėjo 28 d. Europos Parlamento sprendimui 2005/684/EB, Euratomas dėl Europos Parlamento narių statuto priėmimo (OL L 262, 2005, p. 1, toliau – Parlamento narių statutas) arba Protokolui Nr. 7 dėl Europos Sąjungos privilegijų ir imunitetų (OL C 83, 2010, p. 266, toliau – Protokolas Nr. 7), nustatymo.

67 Parlamentas nesutinka su ieškovų argumentais.

68 Pirma, reikėtų priminti, kad SESV 232 straipsnyje numatyta, jog Parlamentas priima savo Darbo tvarkos taisykles visų savo narių balsų dauguma.

69 Šioje byloje neabejotina, kad ginčijamas sprendimas buvo priimtas, be kita ko, remiantis Parlamento darbo tvarkos taisyklių 25 straipsnio 2 dalimi. Šia nuostata Biurui suteikiami įgaliojimai priimti finansinius, organizacinius ir administracinius sprendimus dėl vidinės Parlamento struktūros, jo sekretoriato bei valdymo organų.

70 Vis dėlto, kaip nurodo ir Parlamentas, reikia pažymėti, kad ginčijamas sprendimas, kuriuo galimybę patekti į Parlamento pastatus siekiama suteikti tik asmenims, turintiems galiojantį COVID pažymėjimą, iš tiesų yra susijęs su Parlamento vidaus organizaciniais klausimais, kaip tai suprantama pagal jo Darbo tvarkos taisyklių 25 straipsnio 2 dalį.

71 Remdamasis įgaliojimais nustatyti savo vidinę struktūrą Parlamentas turi teisę imtis reikiamų priemonių užtikrinti tinkamą savo funkcionavimą ir procedūrų eigą (1983 m. vasario 10 d. Sprendimo *Liuksemburgas / Parlamentas*, 230/81, EU:C:1983:32, 38 punktas; 1986 m. liepos 10 d. Sprendimo *Wybot*, 149/85, EU:C:1986:310, 16 punktas ir 2001 m. spalio 2 d. Sprendimo *Martinez ir kt. / Parlamentas*, T-222/99, T-327/99 ir T-329/99, EU:T:2001:242, 144 punktas).

72 Taigi, kaip teigia Parlamentas, ginčijamas sprendimas yra tokia priemonė, nes pagal jo 2 konstatuojamąją dalį ginčijamo sprendimo tikslas yra leisti grįžti prie įprastos darbo tvarkos, kad būtų užtikrintas jo veiklos tęstinumas vykdant įprastas procedūras, kylančias iš Sutarčių, užtikrinti visapusišką visų įprastų procedūrų, numatytų jo Darbo tvarkos taisyklėse, taikymą ir kad Parlamentas vėl visapusiškai ir neribotai atliktų savo, kaip demokratiškai išrinktos, Sąjungos lygmeniu tiesiogiai piliečiams atstovaujančios Sąjungos institucijos, vaidmenį.

73 Šio sprendimo 71 punkte minėti Parlamento vidaus organizaciniai įgaliojimai taip pat pripažįstami Sąjungos institucijų ir valstybių narių, kuriose yra jų pastatai, susitarimuose dėl būstinių. 2004 m. gruodžio 31 d. Parlamento, Europos Sąjungos Tarybos, Komisijos, Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto, Regionų komiteto, Europos investicijų banko ir Belgijos vyriausybės pasirašytame susitarime dėl saugumo numatyta, kad institucijos yra atsakingos už saugumą ir tvarkos palaikymą visais aspektais jų užimamuose pastatuose, taip pat už leidimų patekti į šiuos pastatus išdavimą ir patekimo į juos kontrolę. 1983 m. gruodžio 2 d. Parlamento ir Liuksemburgo Didžiosios Hercogystės susitarime taip pat numatyta, kad Parlamentas yra atsakingas už savo patalpų ir pastatų saugumą ir kad šiuo tikslu jis priima vidaus taisykles. Galiausiai, kalbant apie Parlamento pastatus Strasbūre (Prancūzija), pažymėtina, kad 1998 m. birželio 25 d. Parlamento ir Prancūzijos valdžios institucijų administraciniame susitarime dėl Parlamento pastatų Strasbūre saugumo taip pat pripažįstama, kad Parlamentas yra išimtinai atsakingas už leidimų patekti į Parlamento pastatus išdavimą ir patekimo į juos kontrolę.

74 Be to, reikia pažymėti, kad ginčijamu sprendimu apribojama Parlamento narių teisė nuolat patekti į Parlamento pastatus, įtvirtinta 2004 m. gegužės 3 d. Biuro sprendimo, kuriuo nustatomos leidimų taisyklės, 1 straipsnio 1 dalyje. Kadangi pastarąjį sprendimą biuras priėmė remdamasis, be kita ko, ankstesnės Parlamento darbo tvarkos taisyklių redakcijos 22 straipsniu, kuris atitinka esamos Darbo tvarkos taisyklių redakcijos 25 straipsnį, nuoseklu, kad pagal formos nuoseklumo taisyklę tas pats organas priėmė ginčijamą sprendimą, remdamasis tuo pačiu teisiniu pagrindu (žr. 2018 m. spalio 18 d. Sprendimo *ArcelorMittal Tubular Products Ostrava ir kt. / Komisija*, T-364/16, EU:T:2018:696, 69 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

75 Antra, nesant reikalo nuspręsti dėl jo reikšmingumo, reikia išnagrinėti ieškovų argumentą, kad ginčijamas sprendimas nėra „įstatymas“, kaip tai suprantama pagal Chartijos 8 straipsnį, leidžiantis nustatyti esminius ieškovų asmens duomenų tvarkymo elementus.

76 Reikia priminti, kad pagal Chartijos 8 straipsnį „kiekvienas turi teisę į savo asmens duomenų apsaugą“ ir kad „[t]okie duomenys turi būti tinkamai tvarkomi ir naudojami tik konkretiems tikslams ir tik atitinkamam asmeniui sutikus ar kitais įstatymo nustatytais teisėtais pagrindais“.

77 Chartijos 52 straipsnio 1 dalyje taip pat nustatyta, kad „bet koks šios Chartijos pripažintų teisių ir laisvių įgyvendinimo apribojimas turi būti numatytas įstatymo ir nekeisti šių teisių ir laisvių esmės“.

78 Chartijos 52 straipsnio 3 dalyje taip pat numatyta, kad „šioje Chartijoje nurodytų teisių, atitinkančių Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos garantuojamas teises, esmė ir taikymo sritis yra tokia, kaip nustatyta toje Konvencijoje. Ši nuostata nekliudo Sąjungos teisėje numatyti didesnę apsaugą“.

79 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (toliau – EŽTK) 8 straipsnyje nustatyta, kad „kiekvienas turi teisę į tai, kad būtų gerbiamas jo privatus <…> gyvenimas“ ir kad „valstybės institucijos neturi teisės apriboti naudojimosi šiomis teisėmis, išskyrus įstatymo nustatytus atvejus ir kai tai būtina demokratinėje visuomenėje valstybės saugumo, visuomenės apsaugos ar šalies ekonominės gerovės interesais, siekiant užkirsti kelią viešosios tvarkos pažeidimams ar nusikaltimams, taip pat būtina žmonių sveikatai ar moralei arba kitų asmenų teisėms ir laisvėms apsaugoti“. Taigi, aiškinant Chartijos 8 straipsnį, reikia atsižvelgti į EŽTK 8 straipsnį kaip nuostatą, kurioje nustatytas būtiniausias

apsaugos lygis, nes šiose nuostatose numatytos lygiavertės teisės (šiuo klausimu žr. 2014 m. balandžio 8 d. Sprendimo *Digital Rights Ireland ir kt.*, C-293/12 ir C-594/12, EU:C:2014:238, 54 punktą).

80 Pagal Teisingumo Teismo ir Europos Žmogaus Teisių Teismo (toliau – EŽTT) jurisprudenciją reikalavimas, kad bet koks pagrindinių teisių įgyvendinimo ribojimas turi būti „numatytas įstatymo“, kaip tai suprantama pagal Chartijos 52 straipsnio 1 dalį ir EŽTK 8 straipsnio 2 dalį, reiškia ne tik tai, kad priemonė, kuria numatomas ribojimas, turi turėti teisinį pagrindą nacionalinėje teisėje, bet ir tai, kad šis teisinis pagrindas turi turėti tam tikrų prieinamumo ir numatomumo savybių, kad būtų išvengta savavališkumo (šiuo klausimu žr. 2017 m. kovo 15 d. Sprendimo *Al Chodor*, C-528/15, EU:C:2017:213, 38 punktą; 1979 m. balandžio 26 d. EŽTT sprendimo *Sunday Times prieš Jungtinę Karalystę*, CE:ECHR:1979:0426JUD000653874, 49 punktą ir 2015 m. gruodžio 4 d. Sprendimo *Roman Zakharov prieš Rusiją*, CE:ECHR:2015:1204JUD004714306, 228 punktą).

81 Be to, iš EŽTT jurisprudencijos matyti, kad būtent EŽTK 8 straipsnio 2 dalyje vartojamo žodžių junginio „numatyta įstatymo“ sąvoka „įstatymas“ turi būti suprantama pagal jos materialiąją, o ne formaliąją išraišką. Ši sąvoka apima tiek rašytinę, tiek nerašytą teisę ir neapsiriboja vien teisėkūros procedūra priimtais aktais, bet apima ir žemesnės galios teisės aktus bei priemones. Apibendrinant darytina išvada, kad „įstatymas“ – tai galiojantis tekstas, kaip jį yra išaiškinę jurisdikciją turintys teismai (šiuo klausimu žr. 1979 m. balandžio 26 d. EŽTT Sprendimo *Sunday Times prieš Jungtinę Karalystę*, CE:ECHR:1979:0426JUD000653874, 47 punktą ir 2021 m. balandžio 8 d. Sprendimo *Vavřička ir kt. prieš Čekiją*, CE:ECHR:2021:0408JUD004762113, 269 punktą).

82 Taigi tos aplinkybės, kad ginčijamas sprendimas nėra teisėkūros procedūra po svarstymų parlamente priimta norma, nepakanka, kad būtų galima teigti, kad jis nėra „įstatymas“, kaip tai suprantama pagal Chartijos 8 straipsnį, aiškinamą atsižvelgiant į EŽTK 8 straipsnį.

83 Žinoma, iš EŽTT jurisprudencijos taip pat aišku, jog tam, kad atitiktų įstatymo statuso reikalavimus, nacionalinė teisė turi užtikrinti tam tikrą apsaugą nuo valdžios institucijų savavališkai daromų EŽTK garantuojamų teisių pažeidimų ir kad, kai kalbama apie klausimus, turinčius įtakos pagrindinėms teisėms, teisė neatitiktų teisinės valstybės principo, kuris yra vienas iš pagrindinių EŽTK įtvirtintų demokratinės visuomenės principų, jei vykdomosios valdžios institucijoms suteikta diskrecija nebūtų apribota. Todėl joje turi būti pakankamai aiškiai apibrėžta naudojimosi tokia diskrecija apimtis ir tvarka (žr. 2022 m. kovo 15 d. EŽTT sprendimo *Communauté genevoise d'action syndicale (CGAS) prieš Šveicariją*, CE:ECHR:2022:0315JUD002188120, 78 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

84 Vis dėlto šioje byloje nagrinėjamu atveju, kadangi pats ginčijamas sprendimas yra „įstatymas“, kaip tai suprantama pagal Chartijos 8 straipsnį, aiškinamą atsižvelgiant į EŽTK 8 straipsnį, negalima teigti, kad Parlamentui reikėjo aiškaus Sąjungos teisės aktų leidėjo leidimo, kad jis galėtų nustatyti tokias priemones, grindžiamas SESV 232 straipsniu ir Parlamento darbo tvarkos taisyklių 25 straipsnio 2 dalimi.

85 Be to, šioje byloje nagrinėjamu atveju, kaip teigia Parlamentas, ginčijamas sprendimas atitinka prieinamumo ir numatomumo kriterijus, būtinus siekiant išvengti savavališkumo pavojaus.

86 Šiomis aplinkybėmis reikia pabrėžti, kad ginčijamame sprendime numatytos aiškios ir tikslios taisyklės, kuriomis reglamentuojama atitinkamos priemonės taikymo sritis ir taikymas ir ja atitinkamiems asmenims suteikiama pakankamai garantijų, leidžiančių veiksmingai apsaugoti jų asmens duomenis nuo piktnaudžiavimo pavojų, taip pat bet kokios neteisėtos prieigos prie jų ir neteisėto jų naudojimo (šiuo klausimu ir pagal analogiją žr. 2014 m. balandžio 8 d. Sprendimo *Digital Rights Ireland ir kt.*, C-293/12 ir C-594/12, EU:C:2014:238, 54 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

87 Taigi iš ginčijamo sprendimo 22–25 konstatuojamųjų dalių ir 4 straipsnio matyti, kad asmenys, kurių asmens duomenis Parlamentas tvarko remdamasis šiuo sprendimu, yra saugomi pagal 2018 m. spalio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (ES) 2018/1725 dėl fizinių asmenų apsaugos Sąjungos institucijoms, organams, tarnyboms ir agentūroms tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo, kuriuo panaikinamas Reglamentas (EB) Nr. 45/2001 ir Sprendimas Nr. 1247/2002/EB (OL L 295, 2018, p. 39).

88 Galiausiai, pritariant Parlamentui, reikia pažymėti, kad ieškovų argumentas, jog Parlamento darbo tvarkos taisyklių 25 straipsnio 2 dalis negali būti pagrindas nustatyti priemones, neatitinkančias Parlamento narių statuto arba Protokolo Nr. 7, yra susijęs ne su ginčijamo sprendimo tinkamo teisinio pagrindo klausimu, o su šio sprendimo teisėtumo klausimu atsižvelgiant į minėtas nuostatas, ir šis klausimas bus nagrinėjamas toliau, nagrinėjant antrąjį ieškinio pagrindą.

89 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia pripažinti, kad Parlamento darbo tvarkos taisyklių 25 straipsnio 2 dalis buvo tinkamas teisinis pagrindas ginčijamam sprendimui priimti.

90 Taigi pirmasis ieškinio pagrindas turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

2. Dėl antrojo pagrindo, grindžiamo Parlamento narių laisvės ir nepriklausomumo principų ir jiems pagal Sutartis suteiktų imunitetų pažeidimu

91 Antrąjį ieškovų pagrindą sudaro dvi dalys: pirma susijusi su Parlamento narių statuto 2 straipsnio, kuriame įtvirtinti Parlamento narių laisvės ir nepriklausomumo principai, pažeidimu, o antroji – su šiems Parlamento nariams suteiktų imunitetų, visų pirma pagal Protokolą Nr. 7, pažeidimu.

a) Dėl pirmos dalies, grindžiamos ginčijamo sprendimo neatitiktimi Parlamento narių laisvės ir nepriklausomumo principams

92 Ieškovai mano, kad ginčijamas sprendimas yra labai varžantis ir juo šiurkščiai pažeidžiamas Parlamento narių statuto 2 straipsnyje įtvirtintas laisvo ir nepriklausomo Parlamento nario mandato vykdymo principas, nes dėl šio sprendimo ieškovams galėjo būti užkirstas kelias posėdžiauti ir vykdyti savo atstovaujamąsias pareigas, o tai galėjo neigiamai paveikti valdžių pusiausvyrą ir laisvą demokratijos įgyvendinimą.

93 Šiuo klausimu ieškovai pažymi, kad ginčijamame sprendime numatytas atsisakymas leisti patekti į Parlamento pastatus nepateikus galiojančio COVID pažymėjimo taikomas nepriklausomai nuo to, dėl kokios priežasties šis pažymėjimas nepateiktas. Taigi Parlamento narys gali negalėti pateikti galiojančio COVID pažymėjimo, nes jo neturi arba nenori turėti, taip pat dėl to, kad jį pamiršo ar pametė, arba dėl to, kad patikros metu neveikia jo išmanusis telefonas. Ieškovai taip pat nurodo, kad Parlamento nariai, neturintys skiepijimo arba persirgimo pažymėjimų, turės būti tiriami bent kas dvi dienas, nes tokie tyrimai galioja ribotą laiką. Be to, nuo tyrimo momento iki momento, kai

sugeneruojamas greitojo atsako kodas (toliau – QR kodas), turi praeiti nemažai laiko. Taigi, jei ieškovai norėtų pirmadienio rytą atvykti į Parlamentą, jie neturėtų kito pasirinkimo, tik atlikti šiuos tyrimus poilsio dienomis, ir praktiškai negalėtų atlikti tyrimo per „raudonąsias“ plenarinių sesijų ir „rožines“ trilogų savaites, nes šiomis savaitėmis svarstymai baigiasi vėlai vakare ir vėl prasideda anksti ryte.

94 Parlamentas ginčija šiuos argumentus.

95 Pirmiausia reikėtų priminti, kad pagal Parlamento narių statuto 2 straipsnio 1 dalį „Parlamento nariai yra laisvi ir nepriklausomi“. Parlamento darbo tvarkos taisyklių 2 straipsnyje, be kita ko, nustatyta, kad Parlamento nariai, vykdydami savo įgaliojimus, veikia laisvai ir nepriklausomai. Laisvo ir nepriklausomo Parlamento narių mandato principas yra būdingas demokratinėms parlamentinėms sistemoms ir jis yra esminis atstovaujamosios demokratijos, kuria pagal SESV 10 straipsnio 1 dalį grindžiamas Sąjungos veikimas, elementas. Šis principas apima Parlamento narių teisę netrukdomai patekti į Parlamento pastatus, kad jie galėtų aktyviai dalyvauti Parlamento komitetų ir delegacijų darbe pagal Parlamento darbo tvarkos taisyklių 5 straipsnio 4 dalį.

96 Taigi ginčijamu sprendimu ribojamas Parlamento narių įgaliojimų įgyvendinimas, nes juo nustatoma papildoma patekimo į Parlamento pastatus sąlyga, t. y. pareiga pateikti galiojantį COVID pažymėjimą.

97 Vis dėlto reikėtų pažymėti, kad Parlamento narių laisvo ir nepriklausomo mandato principas nėra absoliutus ir kad jam gali būti taikomi tam tikri apribojimai, visų pirma juos gali taikyti Parlamentas, remdamasis savo vidaus organizaciniais įgaliojimais, numatytais SESV 232 straipsnyje, kai siekia teisėto tikslo.

98 Vis dėlto bet koks kišimasis į Parlamento narių laisvo ir nepriklausomo mandato principo taikymą ar jo ribojimas turi atitikti proporcingumo principą, kuris yra bendrasis Sąjungos teisės principas. Pagal šį principą reikalaujama, kad Sąjungos institucijų priimti aktai būtų tinkami ir būtini numatytam tikslui pasiekti, turint omenyje tai, kad, kai galima rinktis iš kelių tinkamų priemonių, reikia pasirinkti mažiausiai ribojančią iš jų (šiuo klausimu žr. 2001 m. spalio 2 d. Sprendimo *Martinez ir kt. / Parlamentas*, T-222/99, T-327/99 ir T-329/99, EU:T:2001:242, 215 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

99 Pirma, kaip matyti visų pirma iš ginčijamo sprendimo 1–11 konstatuojamųjų dalių, juo siekiama teisėto tikslo, t. y. pandemijos sąlygomis suderinti du konkuruojančius interesus, t. y. Parlamento veiklos tęstinumą ir Parlamento pastatuose esančių asmenų sveikatą.

100 Viena vertus, Parlamentas privalo užtikrinti savo veiklos pagal Sutartis tęstinumą. COVID-19 pandemijos metu reikėjo išlaikyti Parlamento veiklos pajėgumus, ypač jo teisėkūros ir biudžetinę veiklą. Šiuo tikslu Parlamentas, remdamasis savo Darbo tvarkos taisyklių XIIIa antraštine dalimi, patvirtino nepaprastąsias priemones, kurias sudaro, be kita ko, nuotolinio dalyvavimo metodų įgyvendinimas. Tačiau, kaip matyti iš Parlamento darbo tvarkos taisyklių 237a straipsnio, tokios nepaprastosios priemonės iš esmės turi būti ribotos laiko atžvilgiu. Todėl Parlamentas privalėjo kuo greičiau atnaujinti savo veiklą įprastu būdu, t. y. fiziškai dalyvaujant Parlamento nariams, kad būtų užtikrintas įprastas Parlamento, kaip Sąjungos institucijos, kurios nariai yra demokratiškai išrinkti, veikimas.

101 Kita vertus, Parlamentas, remdamasis jam tenkančia rūpestingumo pareiga ir įpareigojimu, kylančiu visų pirma iš Pareigūnų tarnybos nuostatų 1e straipsnio 2 dalies, kuri pagal Europos Sąjungos kitų tarnautojų įdarbinimo sąlygų (toliau – KTĮS) 10 straipsnį taip pat taikoma Sąjungos laikiniesiems darbuotojams, privalo užtikrinti Sąjungos pareigūnų ir kitų tarnautojų sveikatą ir saugą. Tokia Sąjungos institucijų kaip darbdavio pareiga užtikrinti savo personalo saugumą, kuri nereiškia įpareigojimo pasiekti rezultatą, yra labai svarbi, ir nors administracijos diskrecija šioje srityje egzistuoja, vis dėlto yra labai maža (šiuo klausimu žr. 1990 m. kovo 27 d. Sprendimo *Grifoni / Komisija*, C-308/87, EU:C:1990:134, 14 punktą ir 2011 m. gegužės 12 d. Sprendimo *Missir Mamachi di Lusignano / Komisija*, F-50/09, EU:F:2011:55, 126 punktą). Tas pats pasakytina ir apie pareigą užtikrinti Sąjungos tarnyboje dirbančių darbuotojų sveikatą. Taigi, kadangi Parlamento narių buvimas Parlamento patalpose reiškia, kad jie turės sąlytį su šios institucijos darbuotojais, pareigos užtikrinti šių darbuotojų sveikatą laikymasis reiškia, kad Parlamentas turi pasirūpinti, jog toks grįžimas prie įprastos veiklos būtų įmanomas be plataus masto neigiamo poveikio Parlamento patalpose esančių asmenų, įskaitant šios institucijos darbuotojus, sveikatai.

102 Šiuo klausimu, kaip matyti iš ginčijamo sprendimo 13 konstatuojamosios dalies, Parlamento medicinos tarnyba laikėsi tokios nuomonės:

„daugiau žmonių Parlamento pastatuose, dažnesnės kelionės, ypač atnaujinus komandiruotes, dažnesni kontaktai fiziniuose susitikimuose ir padidėjęs COVID-19 atvejų paplitimas visuomenėje kelia didesnę riziką, kad virusas pateks į Europos Parlamentą, taip pat didesnę riziką, kad jis pradės plisti viduje ir reikės taikyti karantiną. Be to, Europos Parlamentas, kaip tarptautinė organizacija ir vieša institucija, turi atsižvelgti į tai, kad dažnos tarptautinės kelionės yra papildomas rizikos veiksnys, galintis jį paversti viruso plitimo centru. Todėl reikia atsižvelgti į sanitarinę padėtį Sąjungos lygmeniu, o ne tik į padėtį tose valstybėse narėse, kuriose yra Parlamento buveinė ar darbo vietos.“

103 Be to, kaip matyti iš ginčijamo sprendimo 14 konstatuojamosios dalies, Parlamento medicinos tarnybos pateikti duomenys rodo, kad per pirmąsias dvi su puse 2021 m. rugsėjo mėnesio savaitės buvo užregistruota daugiau artimų kontaktų atvejų su asmenimis, kurių COVID-19 PGR tyrimo rezultatas buvo teigiamas, nei per bet kurį kitą mėnesį nuo 2020 m. lapkričio mėnesio, ir kad ši tendencija išliko visą 2021 m. rugsėjo mėnesį bei pirmą 2021 m. spalio mėnesio savaitę.

104 Taigi, atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia konstatuoti, kad ginčijamu sprendimu siekiama teisėto tikslo ir kad jis nėra akivaizdžiai netinkama priemonė šiam tikslui pasiekti, atsižvelgiant į informaciją, kurią Parlamentas turėjo priimant šį sprendimą.

105 Antra, reikia patikrinti, ar ginčijamu sprendimu nėra neproporcingai ar nepagrįstai kišamasi į laisvą Europos Parlamento narių mandatą ir ar juo nėra pažeidžiama pati šios teisės esmė (šiuo klausimu žr. 2017 m. kovo 28 d. Sprendimo *Rosneft*, C-72/15, EU:C:2017:236, 148 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

106 Šiuo klausimu, kaip pabrėžia Parlamentas, visoje Sąjungoje egzistuoja visuotinė, greita ir prieinama prieiga prie COVID-19 vakcinų ir COVID-19 infekcijos tyrimų, o tai yra pagrindas išduoti COVID pažymėjimus. Todėl reikalavimas, kad Parlamento nariai, įeinantys į Parlamento pastatus, pateiktų COVID pažymėjimą, negali būti laikomas neproporcingu ir nepagrįstu kišimusi į naudojimąsi laisvu mandatu, atsižvelgiant į teisėtą ginčijamo sprendimo tikslą apsaugoti Parlamento patalpose esančių asmenų gyvybę ir sveikatą, kartu užtikrinant grįžimą prie įprastos Parlamento veiklos.

107 Taip pat reikėtų priminti, jog Parlamentas ėmėsi priemonių, kad savo nariams, neturintiems COVID pažymėjimo, suteiktų reikiamą pagalbą, kad jie galėtų laikytis naujų patekimo į pastatus reikalavimų, pavyzdžiui, suteikdamas galimybę nemokamai atlikti tyrimą vietoje trijose Parlamento darbo vietose.

108 Be to, ginčijamame sprendime apsiribojama tik tuo, kas yra griežtai būtina siekiant užtikrinti grįžimą prie įprastos Parlamento veiklos. Remiantis 2021 m. spalio 10 d. Parlamento medicinos tarnybos pareigūno nuomone, grįžus prie įprastos Parlamento veiklos, neišvengiamai padaugėtų COVID-19 ir karantino atvejų. Toje pačioje nuomonėje nurodoma, kad šią riziką galima sumažinti tokiomis priemonėmis, kokios numatytos ginčijamame sprendime. Kalbant apie asmens duomenų apsaugą, pažymėtina, kad, kaip matyti iš Parlamento pateiktų įrodymų, tikrinant COVID pažymėjimus prie įėjimo į Parlamento patalpas rodomas minimalus asmens duomenų kiekis (žr. šio sprendimo 177 punktą).

109 Be to, reikia pažymėti, kad ginčijamas sprendimas nėra nuolatinio pobūdžio. Jo 6 straipsnyje numatyta, kad jis nustoja galioti 2022 m. sausio 31 d., nebent būtų pratęstas jo galiojimas, jis patikslintas ar panaikintas, ir kad jis reguliariai iš naujo įvertinamas atsižvelgiant į sveikatos padėties pokyčius.

110 Be to, kaip teigia Parlamentas, ginčijamu sprendimu leidžiama nutraukti nepaprastųjų priemonių taikymą ir Parlamento nariams leidžiama vėl naudotis savo teisėmis, grįžtant prie darbo vietoje, kur jų laisvas ir nepriklausomas mandatas yra suvaržytas daug mažiau, nei taikant nuotolinio dalyvavimo procedūrą.

111 Galiausiai, pritariant Parlamentui, reikia pažymėti, kad ieškovai nenurodė jokios alternatyvios priemonės, kuri būtų mažiau ribojanti ir kuria būtų panašiai pasiektas numatytas tikslas. Šiuo klausimu ieškovai neįrodė, kad Parlamento veiklos atnaujinimas fiziškai dalyvaujant, nenustatant jokios pareigos pateikti COVID pažymėjimo, kad būtų galima patekti į Parlamento pastatus, vienodai padėtų siekti tikslo užtikrinti darbuotojų sveikatą.

112 Vis dėlto ieškovai nurodo daugiau neigiamų ginčijamo sprendimo pasekmių jų padėčiai (žr. šio sprendimo 93 punktą).

113 Pirma, tiek, kiek ieškovai nurodo žalą dėl atsisakymo pateikti galiojantį COVID pažymėjimą arba jo pamiršimo, reikia pažymėti, kad jų nurodomą žalą lemia ne ginčijamo sprendimo sukeliamos pasekmės, o jų pasirinkimas nepateikti tokio pažymėjimo, nes jie neteigia, kad negalėjo jo pateikti (2021 m. gruodžio 8 d. Nutarties *D'Amato ir kt. / Parlamentas*, T-722/21 R, nepaskelbta Rink., EU:T:2021:874, 23 punktas).

114 Antra, reikia pažymėti, kad ginčijamo sprendimo 5 straipsnio 2 dalyje Parlamento Generaliniam sekretoriui suteikiama galimybė leisti nukrypti nuo įpareigojimo pateikti tokį pažymėjimą, kad būtų galima patekti į Parlamento pastatus, siekiant atsižvelgti į tam tikras specifines situacijas.

115 Trečia, dėl ieškovų teiginio, kad jie gali neturėti galimybės pateikti galiojančio COVID pažymėjimo dėl techninių problemų, susijusių, pavyzdžiui, su išmaniojo telefono naudojimu, reikėtų priminti, kad COVID pažymėjimas priimamas tiek popierine, tiek skaitmenine forma, todėl tokių techninių problemų iš esmės turėtų būti įmanoma išvengti.

116 Ketvirta, ieškovai tvirtina, kad jiems reikėtų tirtis labai reguliariai, net ir poilsio dienomis, ir kad būtų neįmanoma tirtis tomis darbo dienomis, kai darbo krūvis labai didelis.

117 Nesant reikalo nuspręsti dėl šio argumento priimtinumo, kalbant apie ieškovų, kurie nėra nei paskiepyti, nei persirgę, padėtį, reikia konstatuoti, kad Parlamentas savo nariams trijose savo darbo vietose siūlo reikiamą pagalbą, kad jie galėtų laikytis naujų patekimo į patalpas reikalavimų, jeigu jie neturi galiojančio COVID pažymėjimo. Pavyzdžiui, Parlamentas suteikė galimybę nemokamai atlikti tyrimą vietoje trijose savo darbo vietose. Be to, apie šią galimybę 2021 m. spalio 28 d., t. y. prieš įsigaliojant ginčijamam sprendimui, buvo pranešta visiems Parlamento darbuotojams. Tam, kad būtų galima patekti į Parlamento pastatus, taip pat galima pateikti neigiamą PGR tyrimo, atlikto Belgijoje, Liuksemburge ar Prancūzijoje, rezultatą. Galiausiai, nors iš pradžių PGR tyrimo rezultatų galiojimo laikotarpis buvo dvi kalendorinės dienos nuo tyrimo atlikimo dienos, 2021 m. lapkričio 19 d. Parlamento Generalinio sekretoriaus sprendimu nuo 2021 m. lapkričio 22 d. iki 2022 m. sausio 27 d. PGR tyrimo galiojimo laikas buvo pratęstas iki 72 valandų nuo šio tyrimo atlikimo.

118 Penkta, dėl ieškovų argumento, kad ginčijamu sprendimu taip pat tiesiogiai pažeidžiami jų, kaip išrinktų Parlamento narių, atstovavimo įgaliojimai ir jų gebėjimas dirbti naudingai ir veiksmingai, nes ginčijamas sprendimas taip pat taikomas jų padėjėjams ir Parlamento darbuotojams, pritariant Parlamentui, reikia pažymėti, kad ieškovai nepateikia jokio konkretaus argumento, galinčio įrodyti, kad šie asmenys negalėtų laiku įvykdyti ginčijamame sprendime nustatytų patekimo į patalpas sąlygų.

119 Galiausiai, šešta, ieškovai pažymi, kad Prancūzijoje visi pakeitimai, kuriais buvo siekiama nustatyti, kad deputatai ir senatoriai į Nacionalinės asamblėjos ir Senato pastatus galėtų patekti tik pateikę COVID pažymėjimą, buvo atmesti, visų pirma dėl 2020 m. gegužės 11 d. *Conseil constitutionnel* (Konstitucinė Taryba, Prancūzija) sprendimo, kuriame pažymėta, kad pagal kelias Prancūzijos Konstitucijos nuostatas reikalaujama gerbti parlamento narių laisvę vykdant savo įgaliojimus ir kad parlamento nariui niekada negalima neleisti patekti į parlamento rūmus.

120 Šiuo klausimu pakanka priminti, kad Parlamentas, kurio pastatai yra ne tik Prancūzijoje, bet ir Belgijoje bei Liuksemburge, pagal SESV 232 straipsnį ir savo Darbo tvarkos taisyklių 25 straipsnio 2 dalį turi savarankišką teisinį pagrindą nustatyti vidaus organizacines priemones, kaip antai nustatytas ginčijamu sprendimu, todėl jis negali būti saistomas konkrečios valstybės narės lygmeniu atliktų vertinimų.

121 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, darytina išvada, jog nė vienas iš ieškovų pateiktų argumentų neįrodo, kad ginčijamu sprendimu neproporcingai ar nepagrįstai suvaržomas laisvas ir nepriklausomas Parlamento nario mandato įgyvendinimas arba kad pažeidžiama pati šio įgyvendinimo esmė.

122 Taigi antrojo pagrindo pirma dalis turi būti atmesta kaip nepagrįsta.

b) Dėl antros dalies, iš esmės grindžiamos Parlamento nariams pagal Protokolą Nr. 7 suteiktų imunitetų pažeidimu

123 Ieškovai mano, kad ginčijamu sprendimu taip pat pažeidžiama Protokolo Nr. 7 7 straipsnio pirma pastraipa, pagal kurią valstybėms narėms draudžiama nustatyti administracinius Parlamento narių judėjimo laisvės apribojimus. Atsižvelgiant į ESS 4 straipsnio 3 dalies paskutinę pastraipą, minėta nuostata turėtų būti aiškinama taip, kad pagal ją draudžiamos visos priemonės, kurios galėtų kelti pavojų Sąjungos tikslų įgyvendinimui, įskaitant priemones, kurios galėtų trukdyti Sąjungos institucijų veikimui.

124 Be to, ieškovų teigimu, nors Protokolo Nr. 7 7 straipsnio pirma pastraipa formaliai skirta valstybėms narėms, neabejotina, kad ji taip pat taikoma Sąjungos institucijoms, kai jos pačios nustato ribojamąsias priemones, kaip antai ginčijamą sprendimą. Ši nuostata turėtų būti aiškinama atsižvelgiant į Chartijos nuostatas, ypač į straipsnius, susijusius su privataus gyvenimo apsauga ir teise į fizinę neliečiamybę. Be to, iš Protokolo Nr. 7 18 straipsnio ir Parlamento darbo tvarkos taisyklių 5 straipsnio darytina išvada, kad jis turi bendradarbiauti su valstybėmis narėmis, kad užtikrintų Protokolo Nr. 7 įgyvendinimą. Visų pirma Parlamentas turi užtikrinti savo narių nepriklausomumą jiems vykdant pareigas ir išlaikyti jų teisę aktyviai dalyvauti Parlamento komitetų ir delegacijų darbe.

125 Parlamentas šiuos argumentus ginčija.

126 Protokolo Nr. 7 7 straipsnyje nustatyta, kad „laisvam Europos Parlamento narių, vykstančių į Europos Parlamento susitikimus bei grįžtantiems [grįžtančių] iš jų, judėjimui negali būti taikomi jokie administraciniai ar kitokie apribojimai“.

127 Būtina patikrinti, ar, kaip teigia ieškovai, šia nuostata Parlamentui neleidžiama nustatyti priemonių, kuriomis siekiama apriboti patekimą į jo pastatus ar nustatyti šio patekimo sąlygas, kaip antai numatytų ginčijamame sprendime.

128 Pirmiausia reikėtų pažymėti, kad, kaip pripažįsta ieškovai, Protokolas Nr. 7 visų pirma skirtas valstybėms narėms, o ne Sąjungos institucijoms.

129 Be to, kaip teigia ieškovai, Protokolo Nr. 7 18 straipsnyje numatyta, kad „taikydamos šį Protokolą, Sąjungos institucijos bendradarbiauja su <…> valstyb[ėmis] nar[ėmis] <…>“. Parlamento darbo tvarkos taisyklių 5 straipsnyje, be kita ko, numatyta, kad Parlamento nariai naudojasi Protokole Nr. 7 numatytomis privilegijomis ir imunitetais ir kad „Parlamento nariai, vykdydami savo Parlamento nario pareigas, turi teisę aktyviai dalyvauti Parlamento komitetų ir delegacijų veikloje, kaip numatyta pagal šių Darbo tvarkos taisyklių nuostatas“.

130 Vis dėlto iš šių nuostatų, net ir aiškinant jas atsižvelgiant į Chartijos nuostatas, susijusias, be kita ko, su teise į privataus gyvenimo gerbimą ir fizinę neliečiamybę, visiškai negalima daryti išvados, kad Parlamentas nėra įgaliotas nustatyti vidaus organizacinių priemonių, kaip antai numatytų ginčijamame sprendime, remdamasis savo Darbo tvarkos taisyklių 25 straipsnio 2 dalimi. Atvirkščiai, jo Darbo tvarkos taisyklių 5 straipsnyje aiškiai numatyta, kad Parlamento narių teisė aktyviai dalyvauti Parlamento komitetų ir delegacijų darbe turi būti įgyvendinama „kaip numatyta pagal šių Darbo tvarkos taisyklių nuostatas“.

131 Be to, kaip matyti iš Parlamento darbo tvarkos taisyklių 176 straipsnio 1 dalies paskutinės pastraipos, „Parlamento pirmininkas gali skirti nuobaudą Parlamento nariui tais atvejais, kuriais pagal šias Darbo tvarkos taisykles arba pagal Biuro remiantis 25 straipsniu priimtą sprendimą numatyta taikyti šį straipsnį“. Jei būtų pritarta ieškovų siūlomam Protokolo Nr. 7 aiškinimui, pati tokia nuostata būtų neteisėta. Reikia pabrėžti, kad ieškovai nesirėmė Parlamento darbo tvarkos taisyklių neteisėtumu pagal SESV 277 straipsnį.

132 Galiausiai reikėtų priminti, kad pagal jurisprudenciją Protokolu Nr. 7 Sąjungai suteiktos privilegijos ir imunitetai yra tik funkcinio pobūdžio, nes jais siekiama neleisti kaip nors kliudyti Sąjungos veikimui ir nepriklausomumui. Todėl šios privilegijos ir imunitetai suteikiami išimtinai Sąjungos interesais. Tas pats neabejotinai taikoma Parlamento narių imunitetui: juo siekiama neleisti kaip nors kliudyti institucijos, kurios nariai jie yra, tinkamam veikimui, taigi, ir šios

institucijos įgaliojimų įgyvendinimui (žr. 2011 m. rugsėjo 30 d. Nutarties *Gollnisch / Parlamentas*, T-346/11 R, nepaskelbta Rink., EU:T:2011:553, 23 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Kartu Parlamento darbo tvarkos taisyklių 5 straipsnio 2 dalies antrame sakinyje numatyta, kad „Parlamento nario imunitetas [yra ne] jo asmeninė privilegija, bet viso Parlamento ir jo narių nepriklausomybės garantija“.

133 Taigi, atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia pripažinti, kad ginčijamu sprendimu nepažeidžiamas nei Protokolas Nr. 7, nei konkrečiai jo 7 straipsnis.

134 Vadinasi, antrojo pagrindo antra dalis taip pat turi būti atmesta kaip nepagrįsta, kaip ir visas antrasis ieškinio pagrindas.

3. Dėl trečiojo pagrindo, grindžiamo bendrųjų principų, susijusių su asmens duomenų tvarkymu, pažeidimu

135 Trečiasis ieškinio pagrindas, kuriuo remiasi ieškovai, yra išskaidytas į dvi dalis: pirma dalis yra dėl duomenų tvarkymo tikslo apribojimo ir teisėtumo principų pažeidimo, o antra – dėl sąžiningumo, skaidrumo ir duomenų kiekio mažinimo principų pažeidimo.

a) Dėl pirmos dalies, grindžiamos duomenų tvarkymo tikslo apribojimo ir teisėtumo principų pažeidimu

136 Ieškovai pažymi, kad pagal tikslo apribojimo principą asmens duomenys turi būti renkami konkrečiais, aiškiai apibrėžtais ir teisėtais tikslais ir negali būti toliau tvarkomi kitais būdais. Taigi duomenų valdytojas galėtų išplėsti pradinius duomenų tvarkymo tikslus tik išimtiniais atvejais, išsamiai išvardytais Reglamento 2018/1725 6 straipsnyje.

137 Taigi tam, kad ieškovų COVID pažymėjimuose esantys asmens duomenys galėtų būtų naudojami suteikiant jiems teisę patekti į Parlamento pastatus, teisiškai būtina, kad jie būtų renkami šiuo tikslu.

138 Pirma, ieškovai pabrėžia, kad Reglamente 2021/953 numatytas duomenų tvarkymas tik siekiant palengvinti teisės laisvai judėti valstybių narių teritorijoje ir būti joje įgyvendinimą COVID-19 pandemijos laikotarpiu. Antra, iš Reglamento 2021/953 48 konstatuojamosios dalies aiškiai matyti, kad jei valstybės narės asmens duomenis, kurie tvarkomi įgyvendinant COVID pažymėjimo sistemą, nori naudoti kitais tikslais nei numatytieji Reglamente 2021/953, tam jos turi numatyti konkretų nacionalinį teisinį pagrindą. Šis principas taip pat buvo neseniai primintas Europos duomenų apsaugos valdybos (EDAV) ir Europos duomenų apsaugos priežiūros pareigūno (EDAPP) bendroje nuomonėje Nr. 04/2021 dėl pasiūlymo dėl Europos Parlamento ir Tarybos reglamento dėl sąveikiųjų skiepijimo, tyrimo rezultatų ir persirgimo liga pažymėjimų išdavimo, tikrinimo ir pripažinimo sistemos, kuria siekiama sudaryti palankesnes sąlygas laisvai judėti COVID-19 pandemijos metu (skaitmeninis žaliasis pažymėjimas) (toliau – Bendra nuomonė Nr. 04/2021), taip pat EDAPP „Gairėse dėl grįžimo į darbo vietą ir COVID imuniteto ar užsikrėtimo statuso patikros Europos institucijose“.

139 Be to, Belgijoje, kur dažniausiai teks tirti Parlamento narius, galiojančiuose teisės aktuose tarp asmens duomenų, susijusių su COVID pažymėjimu, tvarkymo tikslų nenurodoma galimybė patekti į darbo vietą ar šalies parlamentą. Toks naudojimas netgi būtų aiškiai negalimas, nes reikštų užslėptą įpareigojimą skiepytis. Be to, ir Prancūzijoje COVID pažymėjimo naudojimas, susijęs su galimybe patekti į parlamento pastatus, būtų buvęs aiškiai atmestas.

140 Galiausiai ieškovai nurodo, kad šioje byloje nagrinėjamu atveju netaikoma nė viena iš Reglamento 2018/1725 6 straipsnyje numatytų išimčių, todėl Parlamentas negali remtis nė viena iš jų, kad pateisintų „tvarkymą siekiant kito suderinamo tikslo“.

141 Taigi, ieškovų nuomone, nesant nacionalinio teisinio pagrindo, kuriuo aiškiai leidžiama tvarkyti medicininius duomenis, susijusius su skiepijimu, tyrimais ar persirgimu, siekiant nustatyti sąlygas patekti į parlamentarų darbo vietą ir patalpas, Parlamento atliekamu asmens duomenų tvarkymu pažeidžiamas tikslo apribojimo principas, todėl jis yra neteisėtas.

142 Parlamentas šiuos argumentus ginčija.

143 Pirmiausia reikia priminti, kad pagal ginčijamo sprendimo 4 straipsnio 1 dalį „skenuojant pažymėjimą ar lygiavertį pažymėjimą gauti asmens duomenys tvarkomi pagal Reglamentą (ES) 2018/1725“. Pagal Reglamento 2018/1725 4 straipsnio 1 dalies b punktą, kuriame nustatytas tikslo apribojimo principas, asmens duomenys turi būti „renkami nustatytais, aiškiai apibrėžtais bei teisėtais tikslais ir toliau netvarkomi su tais tikslais nesuderinamu būdu“.

144 COVID pažymėjimuose esančių asmens duomenų tvarkymo tikslai apibrėžti Reglamento 2021/953 10 straipsnio 2 dalyje, kurioje nustatyta:

„Asmens duomenys, pateikti pagal šį reglamentą išduodamuose pažymėjimuose, šio reglamento tikslais tvarkomi tik siekiant susipažinti su pažymėjime pateikta informacija ir ją patikrinti, kad COVID-19 pandemijos metu būtų sudarytos palankesnės sąlygos naudotis teise laisvai judėti Sąjungoje. Pasibaigus šio reglamento taikymo laikotarpiui, duomenys nebegali būti tvarkomi.“

145 Šiuo klausimu, kaip nurodo ir Parlamentas, reikia pažymėti, kad Reglamento 2021/953 10 straipsnio 2 dalis turi būti suprantama taip, kad „šio reglamento tikslais“ arba, kitaip tariant, įgyvendindamos šį reglamentą, valstybės narės gali tvarkyti COVID pažymėjimuose esančius asmens duomenis tik tam, kad sudarytų palankesnes sąlygas naudotis laisvo judėjimo teise.

146 Vis dėlto, kaip aiškiai nurodyta Reglamento 2021/953 48 konstatuojamojoje dalyje, „valstybės narės gali tvarkyti asmens duomenis kitais tikslais, jei tokių duomenų tvarkymo kitais tikslais teisinis pagrindas, įskaitant susijusius saugojimo laikotarpius, numatytas nacionalinėje teisėje, kuria turi būti laikomasi Sąjungos duomenų apsaugos teisės bei veiksmingumo, būtinumo ir proporcingumo principų, ir kurioje turėtų būti įtvirtintos nuostatos, kuriose aiškiai nurodoma duomenų tvarkymo aprėptis ir mastas, konkretus susijęs tikslas, subjektų, kurie gali pažymėjimą patikrinti, kategorijos, taip pat atitinkamos apsaugos priemonės, kuriomis užkertamas kelias diskriminacijai ir piktnaudžiavimui, atsižvelgiant į riziką duomenų subjektų teisėms ir laisvėms“.

147 Priešingai, nei teigia ieškovai, iš šios konstatuojamosios dalies negalima daryti išvados, kad Sąjungos institucijos, kaip antai nagrinėjamu atveju Parlamentas, turi teisę tvarkyti COVID pažymėjimuose esančius asmens duomenis kitais nei Reglamente 2021/953 numatytais tikslais tik tuo atveju, jei nacionalinėje teisėje numatytas teisinis pagrindas joms aiškiai leidžia tai daryti.

148 Kaip teigia Parlamentas, aplinkybę, kad 48 konstatuojamosios dalies ketvirtajame sakinyje kalbama tik apie valstybes nares ir nacionalinę teisę, o ne apie Sąjungos institucijas, galima paaiškinti tuo, kad šis reglamentas skirtas valstybėms narėms, o ne šioms institucijoms.

149 Dar reikėtų pažymėti, kad pagal Reglamento 2018/1725 5 straipsnio 2 dalį asmens duomenų, būtinų institucijoms valdyti ir veikti, tvarkymo veiklos pagrindas turi būti nustatytas Sąjungos teisėje.

150 Taigi, priimdamas ginčijamą sprendimą Parlamentas, remdamasis iš SESV 232 straipsnio kylančiais savo vidaus organizaciniais įgaliojimais, sukūrė teisinį pagrindą Sąjungos teisėje, leidžiantį jam tvarkyti COVID pažymėjimuose esančius asmens duomenis dėl patekimo į jo pastatus trijose jo darbo vietose, laikydamasis Reglamento 2018/1725.

151 Taigi ieškovų argumentai, grindžiami Belgijos ar Prancūzijos teisės aktais, turi būti atmesti kaip nereikšmingi, nes tam, kad Parlamentas galėtų tvarkyti COVID pažymėjimuose esančius asmens duomenis kitais tikslais, nei numatytieji Reglamente 2021/953, visai nereikalaujama nacionalinėje teisėje numatyto teisinio pagrindo.

152 Priešingai, nei teigia ieškovai, šių išvadų nepaneigia nei Bendra nuomonė Nr. 04/2021, nei EDAV „Gairėse dėl grįžimo į darbo vietą ir COVID imuniteto ar užsikrėtimo statuso patikros Europos institucijose“.

153 Pirma, Bendros nuomonės Nr. 04/2021 23 punkte EDAPP ir EDAV nurodė, kad „bet koks tolesnis šios sistemos ir skaitmeninio žaliojo pažymėjimo naudojimas remiantis valstybių narių teise, išskyrus tuos atvejus, kai taip sudaromos palankesnės sąlygos naudotis teise laisvai judėti tarp ES valstybių narių, nepatenka į Pasiūlymo [dėl Europos Parlamento ir Tarybos reglamento dėl sąveikiųjų skiepijimo, tyrimo rezultatų ir persirgimo liga pažymėjimų išdavimo, tikrinimo ir pripažinimo sistemos, kuria siekiama sudaryti palankesnes sąlygas laisvai judėti per COVID-19 pandemiją (skaitmeninis žaliasis pažymėjimas)] taikymo sritį, o kartu ir į EDAV ir EDAPP bendros nuomonės taikymo sritį“.

154 Antra, kalbant apie EDAPP „Gaires dėl grįžimo į darbo vietą ir COVID imuniteto ar užsikrėtimo statuso patikros Europos institucijose“, pažymėtina, kad jų 6.1 punkte patvirtinama, kad „nacionalinės teisės“ sąvoka, kaip ji suprantama pagal Reglamento 2021/953 48 konstatuojamąją dalį, kiek tai susiję su Sąjungos institucijomis, turi būti aiškinama kaip nuoroda į Pareigūnų tarnybos nuostatų 1e straipsnio 2 dalį kartu su institucijos įgyvendinimo sprendimu, kuriuo nustatomos tinkamos priemonės atitinkamų asmenų pagrindinėms teisėms ir interesams apsaugoti.

155 Galiausiai dėl ieškovų nurodomo Reglamento 2018/1725 6 straipsnio pažeidimo reikia pažymėti, kad šioje nuostatoje numatyta tikslo apribojimo principo išimtis. Pagal šį straipsnį, „kai duomenų tvarkymas kitu tikslu nei tas, dėl kurio duomenys buvo surinkti, nėra grindžiamas duomenų subjekto sutikimu arba Sąjungos teise, kuri yra demokratinėje visuomenėje būtina ir proporcinga priemonė 25 straipsnio 1 dalyje nurodytiems tikslams apsaugoti“, duomenų valdytojas, siekdamas įsitikinti, ar duomenų tvarkymas kitu tikslu yra suderinamas su tikslu, dėl kurio asmens duomenys buvo iš pradžių surinkti, turi atsižvelgti į tam tikrus kriterijus.

156 Nagrinėjamu atveju, kaip matyti iš ginčijamo sprendimo 24 konstatuojamosios dalies, vienas iš asmens duomenų tvarkymo tikslų yra, be kita ko, visuomenės sveikatos apsauga. Taigi juo siekiama Reglamento 2018/1725 25 straipsnio 1 dalies c punkte nurodyto Sąjungos bendro

viešojo intereso tikslo, todėl ginčijamame sprendime numatytas asmens duomenų tvarkymas kitu nei Reglamente 2021/953 numatytu tikslu yra leidžiamas pagal šią nuostatą, jeigu juo paisoma šiame reglamente numatytų pagrindinių teisių ir laisvių esmės ir jis yra būtina ir proporcinga priemonė demokratinėje visuomenėje, o tai bus nagrinėjama analizuojant ketvirtąjį pagrindą.

157 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, ir turint omenyje tai, kad bus išnagrinėtas ginčijamame sprendime numatyto ieškovų asmens duomenų tvarkymo proporcingumas, ieškinio trečiojo pagrindo pirma dalis turi būti atmesta kaip nepagrįsta.

b) Dėl antros dalies, grindžiamos sąžiningumo, skaidrumo ir duomenų kiekio mažinimo principų pažeidimu

158 Pirma, ieškovai primena, kad pagal sąžiningo ir skaidraus asmens duomenų tvarkymo principą reikalaujama, kad duomenų subjektas būtų informuotas apie duomenų tvarkymo operaciją ir jos tikslus. Todėl ieškovai mano, kad, kai Parlamentas naudoja asmens duomenis kitu tikslu nei tas, dėl kurio šie duomenys buvo surinkti pagal nacionalinės teisės aktus, pažeidžiamas Reglamento 2018/1725 4 straipsnio 1 dalies a punkte ir 14 straipsnyje nustatytas skaidrumo principas, nes renkant ieškovų asmens duomenis jie nebuvo informuoti, kad šie duomenys bus naudojami siekiant nustatyti sąlygas patekti į jų darbo vietą.

159 Antra, ieškovai mano, kad Parlamento atliekamas asmens duomenų tvarkymas įgyvendinant ginčijamą sprendimą neatitinka Reglamento 2018/1725 4 straipsnio 1 dalies c punkte numatyto duomenų kiekio mažinimo principo, nes ginčijamo sprendimo 4 straipsnio 3 dalyje numatyta, kad asmens duomenys, susiję su COVID pažymėjimo galiojimu, bus tvarkomi ir rodomi skenuojant pažymėjimo QR kodą.

160 Apsaugos pareigūnai, atsakingi už COVID pažymėjimų patikrą prie įėjimo į Parlamento pastatus, galėjo lengvai nustatyti, kokio tipo pažymėjimą turi kiekvienas asmuo, nes tyrimo pažymėjimas galioja ne ilgiau kaip 2 dienas, persirgimo pažymėjimas – 180 dienų, o skiepų pažymėjimų maksimalus galiojimo laikas nenustatytas. Tokie pažymėjimų galiojimo duomenys nebuvo būtini tais tikslais, dėl kurių jie tvarkomi.

161 Šiuo klausimu ieškovai pabrėžia, kad Parlamentas pats nustatė šią grėsmę dokumente „Saugumo priemonės kovai su COVID 19 – Poveikio duomenų apsaugai vertinimas“ (toliau – poveikio vertinimas), tačiau nusprendė, kad nustatytos grėsmės yra nedidelės, atsižvelgiant į technines ir organizacines priemones, kurių imtasi tvarkant šiuos duomenis. Tačiau nei iš ginčijamo sprendimo, nei iš jokio kito pranešimo ieškovams nematyti, kad buvo imtasi kokių nors konkrečių priemonių šioms grėsmėms sumažinti.

162 Ieškovų teigimu, taip pat labai tikėtina, kad apsaugos darbuotojai galėtų daryti šios konfidencialios informacijos ekrano nuotraukas. Tokio pobūdžio itin jautrių duomenų atskleidimas galėtų turėti labai rimtų pasekmių duomenų subjektams, dėl kurių jie galėtų būti stigmatizuojami arba diskriminuojami darbo vietoje. Todėl ieškovų asmens duomenų tvarkymas negalėjo būti laikomas sąžiningu.

163 Trečia, ieškovai baiminasi neteisėto ir nesąžiningo jų asmens duomenų tvarkymo dėl grėsmės, susijusios su programėlės „CovidScanBe“, naudojamos prie Parlamento pastatų įėjimo COVID pažymėjimų QR kodams skanuoti, pažeidžiamumu. Poveikio vertinime ši grėsmė buvo nurodyta kaip galima grėsmė. Be to, visai neseniai naudojant programėlę „CovidScanBe“ aptikta labai svarbi saugumo spraga, susijusi su COVID pažymėjimų QR kodų patvirtinimu ir skenavimu. Šiuo

klausimu ieškovai nurodo, kad *Tribunal de première instance francophone de Bruxelles* (Briuselio pirmosios instancijos teismas, bylas nagrinėjantis prancūzų kalba (Belgija)) pirmininkui buvo pateiktas prašymas taikyti laikinąsias apsaugos priemones, kuriuo siekiama įpareigoti sustabdyti programėlės „CovidScanBe“ taikymą dėl daugybės 2016 m. balandžio 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2016/679 dėl fizinių asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo ir kuriuo panaikinama Direktyva 95/46/EB (Bendrasis duomenų apsaugos reglamentas) (OL L 119, 2016, p. 1) pažeidimų, ir jis 2021 m. spalio 29 d. nutartyje pripažino, kad pažeidimo grėsmė yra pakankamai įrodyta, kad būtų paskirtas nepriklausomas ekspertas šiems trūkumams ištirti ir galimai žalai nustatyti. Galiausiai antrasis programėlės „CovidScanBe“ trūkumas buvo susijęs su galimybe skenuojant COVID pažymėjimo QR kodą naudojantis kelionėms skirtu programėlės moduliu gauti prieigą prie neskelbtinų asmens duomenų, pavyzdžiui, pavardės, vardo, skiepijimo datos, vakcinos rūšies, šalies, kurioje buvo skiepyta, arba gautų dozių skaičiaus.

164 Ieškovų teigimu, šios aplinkybės įrodo, kad ginčijamu sprendimu pažeidžiamas sąžiningo ir skaidraus asmens duomenų tvarkymo principas.

165 Parlamentas šiuos argumentus ginčija.

166 Pirma, reikėtų priminti, kad pagal Reglamento 2018/1725 4 straipsnio 1 dalies a punktą asmens duomenys turi būti „duomenų subjekto atžvilgiu tvarkomi teisėtu, sąžiningu ir skaidriu būdu“.

167 Be to, Reglamento 2018/1725 15 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Kai iš duomenų subjekto renkami jo asmens duomenys, duomenų valdytojas asmens duomenų gavimo metu duomenų subjektui pateikia visą šią informaciją:

<…>

c) duomenų tvarkymo tikslus, kuriais ketinama tvarkyti asmens duomenis, taip pat duomenų tvarkymo teisinį pagrindą. <…>“

168 Reglamento 2018/1725 16 straipsnio 1 dalies c punkte numatyta, kad ši informacija taip pat turi būti pateikta, kai asmens duomenys yra gauti ne iš duomenų subjekto.

169 Be to, Reglamento 2018/1725 16 straipsnio 4 dalyje nurodyta, kad, „kai duomenų valdytojas ketina toliau tvarkyti asmens duomenis kitu tikslu nei tas, kuriuo asmens duomenys buvo gauti, prieš toliau tvarkydamas tuos duomenis duomenų valdytojas pateikia duomenų subjektui informaciją apie tą kitą tikslą ir visą papildomą atitinkamą informaciją, kaip nurodyta 2 dalyje“.

170 Taigi, priešingai, nei teigia ieškovai, iš šių nuostatų matyti, kad, kai asmens duomenys tvarkomi kitu tikslu nei tas, dėl kurio jie buvo gauti iš pradžių, už tolesnį šių duomenų tvarkymą atsakingas duomenų valdytojas turi tik iš anksto pateikti duomenų subjektams informaciją apie tą kitą tikslą ir visą kitą reikšmingą informaciją.

171 Kadangi nagrinėjamu atveju, kaip pripažįsta Parlamentas, ginčijamame sprendime numatytas asmens duomenų tvarkymas yra tolesnis asmens duomenų tvarkymas kitu tikslu nei tas, dėl kurio asmens duomenys buvo gauti, prieš pradėdamas šį tolesnį duomenų tvarkymą jis privalėjo pagal minėtas nuostatas pateikti duomenų subjektams informaciją apie tą kitą tikslą.

172 Iš Parlamento pateiktų įrodymų matyti, kad jis šią pareigą įvykdė.

173 Kaip matyti iš minėtų aplinkybių, pirma, prieš pradėdamas tvarkyti aptariamus duomenis Parlamentas savo viešame duomenų tvarkymo operacijų registre paskelbė įrašą Nr. 464 apie šią operaciją ir konfidencialumo pareiškimą. Antra, 2021 m. spalio 27 d. jis išsiuntė Parlamento nariams ir visiems darbuotojams elektroninį laišką, jame informavo juos apie duomenų tvarkymo tikslus. Trečia, kaip nurodyta ginčijamo sprendimo 6 straipsnio 1 dalyje, jis buvo „vizualiai pateikiamas prie visų įėjimų į Parlamento pastatus, kuriuose atliekamas patikrinimas“, ir ieškovai to neginčija.

174 Taigi reikia pripažinti, kad Parlamentas įvykdė pareigas, kylančias jam pagal skaidrumo principą, ir kad ieškovų argumentas, kad iš pradžių renkant jų asmens duomenis jie turėjo būti informuoti apie tai, kad šie duomenys bus naudojami patekimo į Parlamento pastatus tikslais, turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

175 Antra, reikėtų priminti, jog Reglamento 2018/1725 4 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad „asmens duomenys turi būti <…> adekvatūs, tinkami ir tik tokie, kurių reikia siekiant tikslų, dėl kurių jie tvarkomi (duomenų kiekio mažinimo principas)“.

176 Šiuo klausimu pirmiausia reikia pažymėti, kad pagal ginčijamo sprendimo 4 straipsnio 2 ir 4 dalis duomenų, gautų nuskaičius QR kodą, tvarkymo tikslas griežtai apribotas leidimu patekti į Parlamento pastatus ir kad duomenys, rodomi tikrinant COVID pažymėjimus, nėra saugomi, įrašomi ar laikomi nei viduje, nei išorėje, taip pat nėra perduodami kitai Sąjungos įstaigai ar trečiajam asmeniui ir nėra naudojami jokiais kitais tikslais.

177 Be to, kaip per teismo posėdį patvirtino Parlamentas, ir ieškovai tam neprieštaravo, kalbant apie asmenų, norinčių patekti į Parlamento pastatus, COVID pažymėjimų QR kodų skenavimą, pažymėtina, kad Parlamento apsaugos pareigūnams buvo nurodyta naudoti programėlę „CovidScanBe“ tik „įvykio“ režimu. Tačiau, kaip matyti iš Parlamento pateiktų įrodymų, naudojant programėlę „CovidScanBe“ „įvykio“ režimu, rodomas tik pažymėjimo galiojimas, asmens vardas ir pavardė. Tas pats pasakytina apie Liuksemburgo programėlę „CovidCeck.lu“. Taigi, priešingai, nei teigia ieškovai, pažymėjimo galiojimo trukmė nerodoma, todėl apsaugos pareigūnai neturi galimybės iš to spręsti, ar atitinkamas asmuo yra skiepytas, ar jis pasidarė tyrimą, kurio rezultatas yra neigiamas, ar jis persirgo COVID-19.

178 Bet kuriuo atveju, net jei Parlamento apsaugos pareigūnai galėtų žinoti pažymėjimų galiojimo laiką ir iš jo spręsti, kad atitinkamas asmuo yra paskiepytas, persirgęs arba kad jo tyrimas yra neigiamas, tai nebūtinai sukeltų ieškovų nurodytas sunkias pasekmes.

179 Kaip teigia Parlamentas, jo darbuotojai yra apmokyti laikytis konfidencialumo tvarkant duomenis ir jiems nurodyta nesidalyti asmens duomenimis, kuriuos jie gali sužinoti, su kitais asmenimis, išskyrus tuos, kurie dalyvauja kontroliuojant patekimą į pastatus. Už šių nurodymų pažeidimą būtų taikomos drausminės arba sutartinės sankcijos. Be to, Parlamento pareigūnams ir kitiems tarnautojams, atsakingiems už COVID pažymėjimų tikrinimą, pagal SESV 339 straipsnį taikomi griežti profesinės paslapties saugojimo reikalavimai ir jie privalo laikytis Pareigūnų tarnybos nuostatų 17 straipsnio, kuris pagal KTĮS 11 straipsnį taip pat taikomas laikiniesiems darbuotojams ir pagal kurį jiems neleidžiama, net ir nustojus eiti pareigas, „atskleisti jokios informacijos, gautos [jiems] atliekant savo pareigas, išskyrus atvejus, kai tokia informacija jau yra išviešinta ar visuomenei sudaryta galimybė ją sužinoti“.

180 Be to, remiantis Parlamento per teismo posėdį pateikta informacija, kurios ieškovai nepaneigė, tikrinant COVID pažymėjimą su viena iš Parlamento apsaugos pareigūnų naudojamų programėlių techniškai neįmanoma padaryti ekrano nuotraukos. Todėl net ir mažai tikėtinu atveju, jei informacija apie pažymėjimų galiojimo laiką būtų atskleista skenuojant COVID pažymėjimo QR kodą, grėsmė, kad apsaugos darbuotojai gali užfiksuoti jų naudojamos programėlės skenavimo įrenginyje rodomą informaciją ir kad jie galėtų šią informaciją paskleisti šiuo tikslu neįgaliotiems asmenims, turi būti laikoma labai maža arba kad jos apskritai nėra.

181 Nors poveikio vertinime tikrai buvo nustatyta grėsmė, susijusi su galimu naudojamų programėlių pažeidžiamumu, reikia pažymėti, kad ši grėsmė buvo laikoma maža, atsižvelgiant į technines ir organizacines priemones, kurių Parlamentas ėmėsi vykdydamas asmens duomenų tvarkymo veiklą, visų pirma į tai, kad naudojamos programėlės nėra skirtos saugoti asmens duomenims po kiekvienos atskiros patikros, kad naudojant šias programėles neįmanoma eksportuoti asmens duomenų arba kad jos bus prijungtos tik prie Parlamento vidinio ir saugaus interneto tinklo.

182 Antra, dėl 2021 m. spalio 29 d. *Tribunal de première instance francophone de Bruxelles* (Briuselio pirmosios instancijos teismas, bylas nagrinėjantis prancūzų kalba) pirmininko nutarties reikia pažymėti, kad, priešingai, nei teigia ieškovai, šioje nutartyje šio teismo pirmininkas nenustatė jokių programėlės „CovidScanBE“ saugumo trūkumų, o tik paskyrė teismo ekspertą, kuriam pavedė nustatyti, ar su šios programėlės naudojimu susijęs saugumo lygis gali būti laikomas pakankamu. Šiuo klausimu, kaip teigia Parlamentas, iš minėtos nutarties matyti, kad tariamus programėlės „CovidScanBE“ saugumo trūkumus lemia Belgijos valdžios institucijų valdomos *Suspension list* duomenų bazės, su kuria programėlė palaiko ryšį, prieinamumas visuomenei. Tačiau, kaip nurodė Parlamentas, šie trūkumai nėra susiję su asmens duomenimis, esančiais pažymėjimuose, kurie pateikiami Parlamento apsaugos pareigūnams tikrinant patekimą į Parlamento pastatus, nes pagal ginčijamo sprendimo 4 straipsnio 4 dalį Parlamento apsaugos pareigūnams tikrinant COVID pažymėjimus asmens duomenys iš programėlės „CovidScanBE“ į aptariamą duomenų bazę neperduodami.

183 Galiausiai ieškovų teiginiai dėl programėlės „CovidScanBe“ „kelionės“ režimo taip pat turi būti atmesti, nes, kaip jau minėta šiame sprendime, Parlamento apsaugos darbuotojai naudoja šią programėlę iš esmės tik „įvykio“ režimu. Bet kuriuo atveju, kaip Parlamentas patvirtino per teismo posėdį, o ieškovai tam neprieštaravo, naudojant šią programėlę „kelionės“ režimu, ekrane tikrinant pažymėjimus rodomas tik COVID pažymėjimo turėtojo vardas, pavardė ir gimimo data bei šio pažymėjimo galiojimas.

184 Taigi, atsižvelgiant į pirma išdėstytus argumentus, Parlamento pagal ginčijamą sprendimą atliekamas asmens duomenų tvarkymas negali būti laikomas neteisėtu ar nesąžiningu.

185 Vadinasi, ieškinio trečiojo pagrindo antra dalis ir visas trečiasis ieškinio pagrindas turi būti atmesti.

4. Dėl ieškinio ketvirtojo pagrindo, iš esmės grindžiamo nepagrįstu ir neproporcingu teisės į privataus gyvenimo gerbimą ir asmens duomenų apsaugą, teisės į fizinę neliečiamybę, teisės į laisvę ir saugumą bei teisės į vienodą požiūrį ir nediskriminavimą pažeidimu

186 Ketvirtajame ieškinio pagrinde ieškovai pirmiausia nurodo, kad buvo pažeista jų teisė į privataus gyvenimo gerbimą ir asmens duomenų apsaugą, teisė į fizinę neliečiamybę, laisvę ir saugumą, taip pat teisė į lygybę prieš įstatymą ir nediskriminavimą. Antra, ieškovai mano, kad minėtų teisių ir principų pažeidimas prieštarauja Chartijos 52 straipsnio 1 dalyje nustatytam proporcingumo principui.

187 Šiuo klausimu ieškovai primena Chartijos saugomų pagrindinių teisių svarbą. Jie taip pat pažymi, kad nors šios teisės nėra absoliučios, bet koks jų apribojimas turi būti numatytas įstatyme, turi būti nepažeidžiama šių teisių esmė ir laikomasi proporcingumo principo.

a) Dėl nurodomo teisės į privataus gyvenimo gerbimą, teisės į asmens duomenų apsaugą, teisės į fizinę neliečiamybę, teisės į laisvę ir saugumą bei teisės į vienodą požiūrį ir nediskriminavimą pažeidimo

188 Pirmiausia ieškovai teigia, kad ginčijamu sprendimu pažeidžiama jų teisė į fizinę neliečiamybę, įtvirtinta Chartijos 3 straipsnio 1 dalyje, nes juo skiepijimo arba persirgimo pažymėjimo neturintys ieškovai įpareigojami kas dvi dienas darytis nosiaryklės tyrimus siekiant pasitikrinti dėl galimos SARS-CoV-2 infekcijos. Ieškovai mano, kad šie tyrimai yra ypač invaziniai ir kartu rizikingi, ir remiasi 2021 m. balandžio 8 d. *Académie nationale de médecine* (Nacionalinė medicinos akademija, Prancūzija) pranešimu, kuriame nurodoma, kad esama rimtų komplikacijų, pavyzdžiui, „kaukolės pamato priekinės dalies pažeidimų, siejamų su meningito rizika“.

189 Antra, ieškovai mano, kad ginčijamu sprendimu pažeidžiami Chartijos 20 ir 21 straipsniuose įtvirtinti lygiateisiškumo ir nediskriminavimo principai tiek, kiek pagal jį retkarčiais Parlamente besilankantys asmenys, t. y. lankytojai, vietos padėjėjai, išorės pranešėjai ir interesų grupių atstovai, vertinami taip pat kaip Parlamento nariai bei darbuotojai, kurie reguliariai lankosi Parlamento pastatuose.

190 Be to, ieškovai mano, kad neturintieji skiepijimo ar persirgimo pažymėjimo bus diskriminuojami, palyginti su tais asmenimis, kurie šį pažymėjimą turi, nes, norėdami dirbti ir vykdyti savo įgaliojimus, jie turės bent kas dvi dienas atlikti patikros tyrimus.

191 Trečia, ieškovai mano, kad dėl to ginčijamu sprendimu taip pat pažeidžiama Chartijos 3 straipsnio 2 dalyje įtvirtinta teisė į laisvą asmens, kuriam prieš tai buvo suteikta informacija, sutikimą dėl bet kokios medicininės intervencijos į žmogaus kūną ir Chartijos 6 straipsnyje įtvirtinta teisė į laisvę. Kad išvengtų pakartotinio nosiaryklės patikrinimo, kuris daugeliui žmonių gali būti neįveikiamas, jie jaučiasi įpareigoti pasiskiepyti. Ieškovai pažymi, kad skiepijimas nuo COVID-19 nėra privalomas jokioje Sąjungos valstybėje narėje, todėl toks užslėptas įpareigojimas skiepytis prieštarautų teisei į laisvę.

192 Ketvirta, ieškovai mano, kad ginčijamu sprendimu, pagal kurį galimybei patekti į darbo vietą nustatyta labai slaptų medicininių duomenų, kaip antai skiepijimo būklės, patikros tyrimo rezultatų ar persirgimo liga įrodymų pateikimo sąlyga, pažeidžiama teisė į privataus gyvenimo gerbimą ir asmens duomenų apsaugą. Pagal Reglamento 2018/1725 10 straipsnio 1 dalį su sveikata susijusius duomenis draudžiama tvarkyti, išskyrus išimtinius atvejus.

193 Parlamentas šiuos argumentus ginčija.

194 Pirma, kaip matyti iš pirmojo pagrindo nagrinėjimo, ginčijamas sprendimas yra teisinis pagrindas Sąjungos teisėje nustatyti priemones, kuriomis ribojamos ieškinio ketvirtojo pagrindo pirmoje dalyje nurodytos teisės, todėl šios priemonės turi būti laikomos „numatytomis įstatymo“, kaip tai suprantama pagal Chartijos 52 straipsnio 1 dalį.

195 Antra, reikia konstatuoti, kad ginčijamu sprendimu nepažeidžiamas ieškovų nurodytų teisių esminis turinys ar pati esmė.

196 Pirma, kalbant apie ieškovų, kurie neturi skiepijimo ar persirgimo pažymėjimo, tariamą fizinio neliečiamumo pažeidimą dėl to, kad šie ieškovai privalo reguliariai atlikti, jų manymu, ypač invazinius nosiaryklės tyrimus, pirmiausia reikia pažymėti, kad ginčijamame sprendime galimybė patekti į jo pastatus siejama tik su COVID pažymėjimo pateikimu ir nereikalaujama atlikti konkrečių tyrimų, kurių metu būtų imami nosiaryklės mėginiai. Pirma, šie ieškovai gali atlikti PGR tyrimą imant mėginį iš gerklės, antra, pagal Reglamento 2021/953 3 straipsnio 1 dalį taip pat galima pasidaryti sveikatos priežiūros specialisto atliekamą GA tyrimą.

197 Konkrečiai kalbant apie ieškovų cituojamą 2021 m. balandžio 8 d. *Académie nationale de médecine* pranešimą, iš jo matyti, kad, pirma, nosiaryklės tepinėlius turėtų būti leidžiama paimti tik sveikatos priežiūros specialistams, apmokytiems atlikti šią procedūrą griežtomis techninėmis sąlygomis, antra, kad tiriant vaikus turėtų būti teikiama pirmenybė seilių mėginiams, o tai netaikytina ieškovams, ir, trečia, kad savikontrolės tyrimų naudotojus reikėtų įspėti apie pavojus, susijusius su tuo, kai asmuo pats paima savo mėginį. Tačiau, kaip teigia Parlamentas, tokio pobūdžio sunkumai, susiję su savikontrolės tyrimais, būtų viena iš priežasčių, dėl kurios Parlamentas jų nepripažįsta norint patekti į jo pastatus, ir pripažįsta tik sveikatos priežiūros specialistų atliekamus GA tyrimus.

198 Galiausiai, kaip nurodė ir Parlamentas, reikia priminti, kad pagal ginčijamo sprendimo 5 straipsnio 2 dalį ieškovai gali kreiptis į Parlamento Generalinį sekretorių, prašydami taikyti pareigos pateikti galiojantį COVID pažymėjimą išimtį tinkamai pagrįstais atvejais.

199 Antra, dėl nurodomo vienodo požiūrio ir nediskriminavimo principų, įtvirtintų Chartijos 20 ir 21 straipsniuose, pažeidimo reikia pažymėti, kad, remiantis jurisprudencija, pagal šį principą reikalaujama, kad panašios situacijos nebūtų vertinamos skirtingai, o skirtingos situacijos – vienodai, nebent toks vertinimas būtų objektyviai pateisinamas (žr. 2017 m. liepos 5 d. Sprendimo *Fries*, C-190/16, EU:C:2017:513, 29 ir 30 punktus ir juose nurodytą jurisprudenciją).

200 Dėl reikalavimo, kad situacijos būtų panašios, pažymėtina, kad situacijų panašumas turi būti vertinamas atsižvelgiant į visus joms būdingus veiksnius. Šiuos veiksnius ir jų panašumą reikia nustatyti ir įvertinti atsižvelgiant visų pirma į Sąjungos akto, kuriame įtvirtintas atitinkamas skirtumas, dalyką bei tikslą. Be to, reikia atsižvelgti į srities, prie kurios priskirtas nagrinėjamas aktas, principus ir tikslus (žr. 2019 m. gruodžio 19 d. Sprendimo *HK / Komisija*, C-460/18 P, EU:C:2019:1119, 67 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

201 Nagrinėjamu atveju, kaip pažymi Parlamentas, išorės lankytojų palyginamumas su Parlamento nariais ir darbuotojais turi būti vertinamas atsižvelgiant į ginčijamu sprendimu siekiamą tikslą, o ne į tai, kaip dažnai jie lankosi Parlamento pastatuose. Taigi, atsižvelgiant į ginčijamo sprendimo tikslą, kuris, kaip nurodoma jo 11 konstatuojamojoje dalyje, yra „taikyti pakankamas apsaugos priemones visų Parlamento patalpose esančių asmenų gyvybei ir sveikatai apsaugoti“, negalima

teigti, kad ieškovų padėtis nėra panaši į bet kurio kito asmens, norinčio patekti į Parlamento pastatus, padėtį, nors ieškovų atveju ginčijamu sprendimu jų teisės yra apribotos labiau, nes dėl ginčijamo sprendimo nustatomos patekimo į jų darbo vietą sąlygos. Patekus į Parlamento pastatus, rizika užsikrėsti COVID-19 Parlamento nariams ir darbuotojams yra tokia pati kaip ir bet kuriam kitam į jo pastatus patekusiam asmeniui.

202 Taip pat negalima teigti, kad tie ieškovai, kurie neturi skiepijimo ar persirgimo pažymėjimo, yra diskriminuojami, palyginti su tais, kurie jį turi. Ginčijamu sprendimu neteikiama pirmenybė nė vienam iš trijų Reglamento 2021/953 3 straipsnio 1 dalyje nurodytų pažymėjimų, o tik numatoma COVID pažymėjimo, kuris patvirtina bet kurio iš šių trijų pažymėjimų turėjimą, galiojimo patikra, kaip numatyta ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje.

203 Taigi, atsižvelgiant į ginčijamu sprendimu siekiamą tikslą, negalima teigti, kad su ieškovais buvo elgiamasi nevienodai arba kad jie buvo diskriminuojami, palyginti su kitais asmenimis, norinčiais patekti į Parlamento pastatus, arba palyginti su asmenimis, turinčiais skiepijimo ar persirgimo pažymėjimą.

204 Trečia, tiek, kiek ieškovai remiasi savo teise į laisvą ir informacija pagrįstą sutikimą dėl bet kokios medicininės intervencijos į jų kūną ir teise į laisvę, reikia priminti, kad ginčijamame sprendime neteikiama pirmenybės nė vienam iš trijų pažymėjimų, suteikiančių teisę gauti galiojantį COVID pažymėjimą pagal Reglamento 2021/953 3 straipsnio 1 dalį, o tik nustatoma, kad patekimas į Parlamento pastatus priklauso nuo vieno iš šių pažymėjimų pateikimo.

205 Kadangi Parlamentas ėmėsi priemonių, kuriomis siekiama palengvinti tyrimo pažymėjimo gavimą pasitelkus PGR tyrimą, kuris gali būti atliekamas nemokamai viename iš Briuselyje, Strasbūre arba Liuksemburge (Liuksemburgas) įsteigtų patikros punktų, kartu pripažindamas Belgijoje, Prancūzijoje ar Liuksemburge atlikto PGR tyrimo, kuris nebuvo konvertuotas į COVID pažymėjimą, galiojimą, negalima teigti, kad nei skiepijimo pažymėjimo, nei persirgimo pažymėjimo neturintiems asmenims ginčijamu sprendimu iš tikrųjų buvo nustatyta užslėpta pareiga skiepytis.

206 Ketvirta, Parlamentas neginčija, kad ginčijamu sprendimu gali būti ribojamos Chartijos 7 ir 8 straipsniuose įtvirtintos ieškovų teisės į privataus gyvenimo gerbimą ir asmens duomenų apsaugą, nes ieškovų galimybei patekti į darbo vietą nustatyta galiojančio COVID pažymėjimo, kuriame yra asmens duomenų apie atitinkamų asmenų sveikatos būklę, pateikimo sąlyga.

207 Šiuo klausimu, kaip nurodo ieškovai, pagal Reglamento 2018/1725 10 straipsnio 1 dalį tokius duomenis iš esmės draudžiama tvarkyti, išskyrus šio reglamento 10 straipsnio 2 dalyje išvardytus išimtinius atvejus. Nagrinėjamu atveju, kaip teigia Parlamentas, ginčijamo sprendimo 24 konstatuojamojoje dalyje nurodyta, kad Reglamento 2018/1725 10 straipsnio 2 dalies g ir i punktai, aiškinami kartu su šio reglamento 5 straipsnio 1 dalies a punktu, yra teisinis pagrindas tvarkyti COVID pažymėjimuose pateiktus asmens duomenis, nes šiuos duomenis tvarkyti būtina siekiant apsaugoti visuomenės sveikatą ir apriboti COVID-19 plitimą.

208 Be to, iš ieškovų pateiktų įrodymų negalima daryti išvados, kad ginčijamu sprendimu pažeidžiama ieškovų teisių, kuriomis jie remiasi, ir ypač jų teisės į asmens duomenų apsaugą, esmė. Kaip yra aišku iš šio sprendimo 175–184 punktų, Parlamentas laikėsi duomenų kiekio mažinimo principo, ir pagal ginčijamą sprendimą atliekamas asmens duomenų tvarkymas negali būti laikomas neteisėtu ar nesąžiningu.

209 Trečia, pagal Chartijos 52 straipsnio 1 dalį dar būtina patikrinti, ar ieškovų nurodytų teisių apribojimai, kad ir kokie nedideli jie būtų, darant prielaidą, kad jie įrodyti, yra būtini ir iš tikrųjų atitinka Sąjungos pripažintus bendrojo intereso tikslus arba poreikį apsaugoti kitų asmenų teises ir laisves, laikantis proporcingumo principo.

b) Dėl nurodomo proporcingumo principo pažeidimo

210 Ieškovai prašo Bendrojo Teismo atlikti Chartijos 52 straipsnio 1 dalyje numatytą trijų dalių proporcingumo kontrolę.

211 Pirmiausia reikia pažymėti, kad ginčijamo sprendimo teisėtumas gali būti vertinamas tik pagal tas faktines ir teisines aplinkybes, kuriomis remiantis jis buvo priimtas (2007 m. liepos 9 d. Sprendimo *Sun Chemical Group ir kt. / Komisija*, T-282/06, EU:T:2007:203, 59 punktas ir 2012 m. spalio 26 d. Sprendimo *Oil Turbo Compressor / Taryba*, T-63/12, EU:T:2012:579, 29 punktas).

212 Taigi šiuo atveju reikia išnagrinėti ginčijamo sprendimo tinkamumą, būtinumą ir proporcingumą, atsižvelgiant į šiuo sprendimu siekiamus tikslus ir į epidemiologinę situaciją bei mokslo žinias, buvusias ginčijamo sprendimo priėmimo metu.

1) Dėl nagrinėjamų priemonių būtinumo

213 Pirma, ieškovai tvirtina, kad ginčijamas sprendimas nėra būtinas jame numatytiems tikslams pasiekti, visų pirma užkirsti kelią COVID-19 plitimui Parlamente ir taip apsaugoti Parlamento narių ir darbuotojų sveikatą.

214 Ieškovai mano, kad šiems tikslams pasiekti pakako kitų, mažiau ribojančių priemonių, kurios jau galiojo, visų pirma temperatūros matavimo, kaukių dėvėjimo, socialinio atstumo, reguliaraus kabinetų ir posėdžių salių vėdinimo ir rankų dezinfekavimo. Be to, neįrodyta, kad Parlamento pastatai būtų vieta, kurioje kyla ypatinga grėsmė plisti COVID-19. Taip pat nebuvo įrodyta, kad Parlamento pastatai yra vieta, kurioje kyla ypač didelė COVID-19 perdavimo rizika. Šiuo klausimu ieškovai pažymi, kad pagal Pasaulio sveikatos organizacijos (PSO) gaires rizikos vertinimas turi būti atliekamas kiekvienoje konkrečioje darbo aplinkoje ir kiekvienoje darbovietėje ar darboviečių grupėje.

215 Taigi, pasak ieškovų, papildomų priemonių Parlamento pastatuose taikyti nereikėjo. Vien to, kad Parlamentas būtų vieta, kurioje gali būti daugiau žmonių, kad atnaujinus komandiruotes padažnėtų kelionės ir kad būtų reguliariai rengiami fiziniai susitikimai, kaip nurodyta ginčijamo sprendimo 13 konstatuojamojoje dalyje, nepakanka, kad būtų įrodytas poreikis nustatyti tokias varžančias priemones, kokios numatytos ginčijamame sprendime.

216 Parlamentas ginčija šiuos argumentus.

217 Iš pradžių reikėtų priminti, kad atsargumo principas yra bendrasis Sąjungos teisės principas, kylantis iš SESV 11 straipsnio, SESV 168 straipsnio 1 dalies, SESV 169 straipsnio 1 ir 2 dalių ir SESV 191 straipsnio 1 ir 2 dalių. Pagal šį principą, kai nėra aišku, ar yra pavojus žmonių sveikatai ir kokio jis masto, gali būti imamasi apsaugos priemonių nelaukiant, kol bus visiškai įrodyti tokio pavojaus realumas ir dydis, jeigu šios priemonės yra nediskriminacinės ir objektyvios (šiuo

klausimu žr. 2014 m. balandžio 10 d. Sprendimo *Acino / Komisija*, C-269/13 P, EU:C:2014:255, 57 punktą ir 2016 m. kovo 17 d. Sprendimo *Zoofachhandel Züpke ir kt. / Komisija*, T-817/14, EU:T:2016:157, 51 punktą).

218 Be to, reikia priminti, kad Parlamentas, laikydamasis rūpestingumo pareigos ir pareigos, kylančios, be kita ko, iš Pareigūnų tarnybos nuostatų 1e straipsnio 2 dalies, kuri pagal KTĮS 10 straipsnį taip pat taikoma Sąjungos laikiniesiems darbuotojams ir kuri yra vienas iš ginčijamo sprendimo teisinių pagrindų, turi užtikrinti savo darbuotojų sveikatą (žr. šio sprendimo 102 punktą).

219 Šioje byloje Parlamentas, priimdamas ginčijamą sprendimą, rėmėsi toliau nurodytomis aplinkybėmis.

220 Pirma, kaip iš esmės matyti iš ginčijamo sprendimo 5 konstatuojamosios dalies, nuo 2021 m. rugsėjo mėn. sveikatos aplinkybės Europoje rodė užsikrėtimo COVID-19 atvejų daugėjimo tendenciją, o iki 2021 m. lapkričio 1 d. naujų užsikrėtimo atvejų skaičius pasiekė 2020 m. lapkričio mėn. lygį.

221 Taigi, priešingai, nei teigia ieškovai, priimant ginčijamą sprendimą epidemiologinė padėtis negalėjo būti laikoma „stabilia“.

222 Antra, po nuotolinio darbo atšaukimo nuo 2021 m. rugsėjo 1 d. Parlamento medicinos pareigūnas laikėsi nuomonės, kad grįžus prie tiesioginio darbo padidėja viruso perdavimo grėsmė. Kaip iš esmės matyti iš ginčijamo sprendimo 13 konstatuojamosios dalies, Parlamentas atsižvelgė į tai, kad dėl padidėjusio žmonių skaičiaus Parlamento pastatuose ir padidėjusio COVID-19 paplitimo visuomenėje padidėjo viruso patekimo į Parlamentą ir COVID-19 plitimo viduje bei karantino grėsmė. Be to, Parlamentas atsižvelgė į tai, kad Parlamento nariai dažnai bendrauja su savo rinkėjais 27 valstybėse narėse, kurių epidemiologinė padėtis labai įvairi, todėl ši institucija turėjo atsižvelgti į dažnas tarptautines keliones kaip į papildomą rizikos veiksnį, galintį tapti užkrato perdavimo židiniu.

223 Taigi, atsižvelgiant į šias aplinkybes, reikia konstatuoti, kad Parlamentas galėjo pagrįstai manyti, jog siekiant apsaugoti visų jo pastatuose esančių asmenų sveikatą būtina imtis sustiprintų prevencinių sanitarinių priemonių. Kaip teigia Parlamentas, atsižvelgiant į epidemiologinę padėtį, buvusią ginčijamo sprendimo priėmimo metu, COVID pažymėjimo patikra prie įėjimo į Parlamento pastatus galėjo būti pagrįstai laikoma būtina priemone, siekiant apriboti COVID-19 perdavimo riziką Parlamente ir taip apsaugoti Parlamento darbuotojų sveikatą, papildant kitas jau įgyvendintas prevencines priemones.

224 Tiesa, kaip nurodo ieškovai, nuo 2021 m. lapkričio 22 d. buvo nuspręsta įvesti privalomą nuotolinį darbą tris dienas per savaitę visiems darbuotojams, jei tai suderinama su jų pareigų vykdymu.

225 Vis dėlto, kaip nurodyta šio sprendimo 211 punkte, ginčijamo sprendimo teisėtumas turi būti vertinamas atsižvelgiant tik į jo priėmimo metu buvusias faktines ir teisines aplinkybes. Todėl į šią aplinkybę, atsiradusią po ginčijamo sprendimo priėmimo, negalima atsižvelgti vertinant jo teisėtumą.

2) Dėl nagrinėjamų priemonių tinkamumo

226 Antra, ieškovai tvirtina, kad ginčijamas sprendimas nėra tinkamas siekiant apsisaugoti nuo viruso plitimo ir užkirsti kelią Parlamento narių ir darbuotojų, įeinančių į Parlamento pastatus, užkrėtimui. Ieškovai teigia, kad mokslininkai nesutaria dėl to, ar skiepyti asmenys perduoda virusą, ir kad yra labai daug tyrimų, rodančių, jog virusą gali perduoti ir skiepyti, ir neskiepyti asmenys. Pati PSO 2021 m. vasario 5 d. publikacijoje nurodė, kad „vis dar yra daug nežinomųjų dėl vakcinacijos veiksmingumo mažinant infekcijos plitimą“. Todėl ieškovai mano, kad skiepijimo ar persirgimo pažymėjimas nesuteikia jokios garantijos, kad jį turintys asmenys nėra užkrečiami. Be to, neigiamo PGR tyrimo rezultato pateikimas būtų netinkama ir neproporcinga priemonė, atsižvelgiant į didelį „klaidingai teigiamų“ rezultatų skaičių. Todėl negalima pagrįstai teigti, kad įpareigojimas padaryti patekimą į Parlamento pastatus priklausomą nuo galiojančio COVID pažymėjimo pateikimo leidžia sumažinti viruso perdavimo riziką ir taip apsaugoti į šiuos pastatus patenkančius asmenis.

227 Parlamentas ginčija šiuos argumentus.

228 Pirmiausia reikia priminti, kad pagal ginčijamo sprendimo 11 konstatuojamąją dalį šio sprendimo tikslas, be kita ko, buvo „taikyti pakankamas apsaugos priemones visų Parlamento patalpose esančių asmenų gyvybei ir sveikatai apsaugoti“. Todėl reikia patikrinti, ar ginčijamas sprendimas yra tinkama priemonė atsižvelgiant į šį tikslą.

229 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad, nepaisant tam tikrų tyrimų, kuriais remiasi ieškovai ir kurie rodo, kad skiepyti asmenys taip pat gali perduoti virusą ir kad vakcinos teikiama apsauga laikui bėgant reikšmingai sumažėja, iš 2021 m. spalio 10 d. Parlamento medicinos pareigūno nuomonės, kuria Biuras rėmėsi priimdamas ginčijamą sprendimą, matyti, kad „pagal naujausius duomenis mažiausia perdavimo rizika stebima tarp dviejų paskiepytų asmenų, o didžiausia – tarp dviejų neskiepytų asmenų; rizika užsikrėsti (paskiepytam) asmeniui yra daug didesnė, kai jis kontaktuoja su neskiepytu asmeniu, nei su visiškai paskiepytu asmeniu“.

230 Be to, remiantis Parlamento pateiktu tyrimu (Singanayagam, A., Hakki, S., Dunning, J. ir kt. „Community transmission and viral load kinetics of the SARS-CoV-2 delta (B.1.617.2) variant in vaccinated and unvaccinated individuals in the UK: a prospective, longitudinal, cohort study“, Lancet Infc. Dis. 2022, 2021 m. spalio 29 d., p. 183–195), skiepijimas sumažina riziką užsikrėsti viruso Delta atmaina, kuri ginčijamo sprendimo priėmimo metu vyravo Europoje, tiek dėl to, kad sumažėja tikimybė, jog paskiepytas asmuo užsikrės po rizikingo kontakto, tiek dėl to, kad užsikrėtusio paskiepyto asmens užkrečiamumas sumažėja ne tik pagal intensyvumą, bet ir pagal trukmę.

231 Antra, kalbant apie ieškovų argumentą, kad vakcinų veiksmingumas prieš viruso perdavimą ilgainiui reikšmingai sumažėja, reikia pažymėti, kad, kaip teigia ir Parlamentas, iš pirmojo ieškovų nurodyto tyrimo (Riemersma, K. K., ir kt. „Shedding of Infectious SARS-CoV-2 Despite Vaccination“, MedRxiv, 2021 m. spalio 15 d., p. 4) matyti, kad papildomos vakcinos dozės suleidimas po pirminės vakcinacijos serijos gerokai sumažina riziką užsikrėsti Delta atmaina.

232 Šiuo klausimu taip pat reikia priminti, kad pagal Reglamento 2021/953 7 konstatuojamąją dalį, atsižvelgiant į dabartines mokslo žinias, atrodo, jog esama mažesnės rizikos, kad asmenys, kurie yra paskiepyti ar kurių neseniai atlikto COVID-19 tyrimo rezultatas buvo neigiamas, ir per pastaruosius šešis mėnesius COVID-19 persirgę asmenys kitus asmenis užkrės SARS-CoV-2.

Taigi ieškovai negali kvestionuoti Reglamento 2021/953, kuriam galioja teisėtumo prezumpcija, galiojimo, nepateikdami konkretesnių ir įtikinamesnių įrodymų, juo labiau kad jie formaliai nesirėmė šio reglamento neteisėtumu pagal SESV 277 straipsnį.

233 Galiausiai, kalbant apie ieškovų argumentą dėl tyrimų, kurių rezultatai būtų „klaidingai teigiami“, reikia pažymėti, kad ieškovai nepateikė jokių įrodymų, kurie leistų manyti, kad tai būtų susiję su dideliu tyrimų skaičiumi ir galėtų kilti abejonių dėl šių tyrimų, kuriais remiantis pagal Reglamentą 2021/953 išduodamas vienas iš trijų pažymėjimų, patvirtinančių užsikrėtimo COVID-19 nebuvimą, patikimumo.

234 Bet kuriuo atveju, kaip pažymi Parlamentas, Belgijos viešojo instituto *Sciensano* duomenimis, „teigiami“ ir „silpnai teigiami“ PGR tyrimų rezultatai tam tikrais atvejais galėtų būti laikomi ankstesne infekcija, jei tenkinamos tam tikros sąlygos, ir tokiu atveju nereikėtų taikyti jokių izoliavimo priemonių.

235 Taigi, nors ir tiesa, kad, kaip teigia ieškovai, nei skiepai, nei tyrimai, nei persirgimas negali visiškai užkirsti kelio viruso perdavimui, kaip matyti iš gydytojų nuomonių, kuriomis rėmėsi Parlamentas, priimdamas ginčijamą sprendimą, ir kurios pačios yra pagrįstos konkrečiu metu turėtomis mokslo žiniomis, reikalavimas pateikti galiojantį COVID pažymėjimą leidžia sumažinti šią riziką ir taip sustiprinti esamas sveikatos apsaugos priemones, objektyviai ir nediskriminuojamai tikrinant šiuos tris aspektus.

236 Vadinasi, reikia pažymėti, kad Parlamentas, atsižvelgdamas į turimą informaciją, ypač į epidemiologinę padėtį ir mokslo žinias, buvusias ginčijamo sprendimo priėmimo metu, galėjo pagrįstai manyti, kad reikalavimas turėti galiojantį COVID pažymėjimą, norint patekti į Parlamento pastatus, yra tinkama priemonė, atsižvelgiant į tikslą apsaugoti Parlamento darbuotojų ir visų jo pastatuose esančių asmenų sveikatą.

3) Dėl nagrinėjamų priemonių proporcingumo

237 Trečia, ieškovai mano, kad ginčijamas sprendimas yra akivaizdžiai neproporcingas, nes pagal jo preambulės 7 konstatuojamąją dalį skiepijimo rodiklis Parlamente, Parlamento medicinos tarnybos vertinimu, yra 80–85 %. Ieškovai teigia, kad, esant tokiam aukštam skiepijimo rodikliui, nebent skiepijimas nuo COVID-19 būtų laikomas neveiksmingu, akivaizdžiai neproporcinga kaip papildomą priemonę nustatyti ribojimą, pagal kurį į Parlamento pastatus gali patekti tik asmenys, turintys galiojantį COVID pažymėjimą.

238 *A fortiori* ieškovai teigia, kad Parlamentas negali pagrįsti ginčijamo sprendimo proporcingumo, remdamasis būtinybe apsaugoti Parlamento narius ir darbuotojus, kurie nėra paskiepyti. Tai būtų laisvas šių asmenų pasirinkimas ir Parlamentas negalėtų jų diskriminuoti, remdamasis tuo, kad nori juos apsaugoti nuo tariamo tokio pasirinkimo poveikio jų sveikatai.

239 Parlamentas ginčija šiuos argumentus.

240 Reikėtų priminti, jog remiantis suformuota jurisprudencija pagal proporcingumo principą, kuris yra vienas iš bendrųjų Sąjungos teisės principų, reikalaujama, kad Sąjungos institucijų veiksmai neviršytų to, kas tinkama ir būtina nagrinėjamų teisės aktų teisėtiems tikslams pasiekti, todėl, kai galima rinktis iš kelių tinkamų priemonių, reikia taikyti mažiausiai suvaržančią, o sukelti

nepatogumai neturi būti neproporcingi siekiamiems tikslams (2010 m. liepos 8 d. Sprendimo *Afton Chemical*, C-343/09, EU:C:2010:419, 45 punktas ir 2020 m. birželio 4 d. Sprendimo *Vengrija / Komisija*, C-456/18 P, EU:C:2020:421, 41 punktas).

241 Taigi reikia patikrinti, ar įpareigojimas turėti galiojantį COVID pažymėjimą pagal ginčijamą sprendimą yra proporcinga siekiamam tikslui priemonė, t. y. kad šio tikslo nebūtų galima pasiekti mažiau ribojančiomis priemonėmis, leidžiančiomis pasiekti šį tikslą taip pat veiksmingai (šiuo klausimu žr. 2021 m. vasario 11 d. Sprendimo *Katoen Natie Bulk Terminals ir General Services Antwerp*, C-407/19 ir C-471/19, EU:C:2021:107, 61 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

242 Šiuo klausimu ieškovai negali pagrįstai teigti, kad, atsižvelgiant į aukštą skiepijimo rodiklį Parlamente (80–85 %), būtų akivaizdžiai neproporcinga kaip papildomą priemonę nustatyti apribojimą, pagal kurį į Parlamento pastatus gali patekti tik asmenys, turintys galiojantį COVID pažymėjimą.

243 Toks argumentas grindžiamas prielaida, kad tokia priemonė nepadėtų veiksmingai apsaugoti darbuotojų ir visų asmenų, esančių Parlamento pastatuose, sveikatos.

244 Vis dėlto, kaip teigia Parlamentas ir kaip iš esmės matyti iš ginčijamo sprendimo 14 konstatuojamosios dalies, atsižvelgiant į Parlamente užregistruotus užsikrėtimo atvejus, nuo 2021 m. rugsėjo mėn. gerokai padaugėjus į pastatus patenkančių asmenų, kurių skiepijimo rodiklis nėra žinomas, į viruso Delta atmainos vyravimą ir į bendras pandeminės situacijos tendencijas, esamų sveikatos apsaugos priemonių taikymas kartu su privaloma COVID pažymėjimų patikra yra proporcingas ginčijamu sprendimu siekiamam tikslui, t. y. užtikrinti Parlamento narių ir darbuotojų sveikatos apsaugą ir apriboti COVID-19 plitimą.

245 Be to, kaip matyti iš ieškovų ir Parlamento pateiktų mokslo tyrimų, kurie atspindi mokslo žinių lygį ginčijamo sprendimo priėmimo metu, nors skiepijimas neleidžia visiškai pašalinti COVID-19 perdavimo pavojaus, jis leidžia gerokai jį sumažinti. Todėl Parlamentas galėtų pagrįstai manyti, kad reikalavimas pateikti galiojantį COVID pažymėjimą padėtų sumažinti šį pavojų, nes pagal šį reikalavimą, norint patekti į Parlamento pastatus, reikia turėti skiepijimo pažymėjimą, persirgimo pažymėjimą arba tyrimo pažymėjimą.

246 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad ieškovai neįrodė, jog buvo kitų, mažiau ribojančių, bet, atsižvelgiant į siekiamą tikslą, vienodai veiksmingų priemonių, kurių Parlamentas galėjo imtis.

247 Konkrečiai kalbant apie kitų sveikatos apsaugos priemonių, galiojusių ginčijamo sprendimo priėmimo metu, išlaikymą, nenustatant jokių papildomų apribojimų, reikia pažymėti, kad ieškovai neįrodė, kaip ši priemonė būtų galėjusi padėti vienodai veiksmingai pasiekti tikslą sumažinti viruso perdavimų skaičių Parlamente taip, kad būtų apsaugota jo darbuotojų sveikata. Kaip Parlamentas nurodė per teismo posėdį, priėmus ginčijamą sprendimą, Parlamente užregistruotų užsikrėtimo atvejų skaičius smarkiai sumažėjo, o tai įrodo nagrinėjamos priemonės veiksmingumą.

248 Nesant ginčijamame sprendime numatytų papildomų priemonių, asmuo, kuris nebuvo nei paskiepytas, nei persirgęs COVID-19 ir kuris galėjo būti potencialus viruso nešiotojas, pavyzdžiui, būtų galėjęs laisvai patekti į Parlamento pastatus, taip rizikuodamas užkrėsti daugelį ten dirbančių ar kasdien būnančių žmonių, be jokios galimybės taikyti kokią nors patikrą tam asmeniui.

249 Aplinkybė, kad, kaip ieškovai teigė per teismo posėdį, ginčijamas sprendimas sukėlė „klaidingą saugumo jausmą“ paskiepytiems asmenims, nes leido jiems manyti, kad pateikus galiojantį COVID pažymėjimą, pagrįstą skiepijimo pažymėjimu, jiems negresia užsikrėsti COVID-19, darant prielaidą, kad toks jausmas būtų įrodytas, negali leisti suabejoti ginčijamo sprendimo proporcingumu. Šis argumentas neleidžia įrodyti, kad būtų buvę galima taikyti ne tokias varžančias, bet ne mažiau veiksmingas priemones, juo galbūt pagrindžiama tik tai, kad Parlamentas galėjo patvirtinti kitas, dar griežtesnes priemones, pavyzdžiui, reikalavimą, kad ir skiepytiems asmenims būtų reguliariai atliekami tyrimai.

250 Be to, tai, kad kitos Sąjungos institucijos nenustatė panašių apribojimų, neleidžia abejoti ginčijamo sprendimo proporcingumu. Kaip matyti visų pirma iš ginčijamo sprendimo 13 konstatuojamosios dalies, Parlamentas rėmėsi ne tik bendra epidemiologine situacija Europoje, bet ir Parlamento, kaip tarptautinės organizacijos, kuri turi atsižvelgti į dažnas tarptautines keliones kaip į papildomą rizikos veiksnį, dėl kurio jis gali tapti užkrato plitimo židiniu, ypatumais.

251 Galiausiai ypatingą reikšmę taip pat reikia teikti tai aplinkybei, kad ginčijamame sprendime nustatytos priemonės yra laikinos ir reguliariai peržiūrimos atsižvelgiant į sanitarinės padėties pokyčius (žr. ginčijamo sprendimo 27 konstatuojamąją dalį).

252 Be to, reikia priminti, kad ginčijamame sprendime nustatyta tik tai, kad į Parlamento pastatus trijose jo darbo vietose galima patekti tik pateikus vieną iš Reglamento 2021/953 3 straipsnio 1 dalies a–c punktuose numatytų pažymėjimų arba šio reglamento 8 straipsnyje nurodytą lygiavertį pažymėjimą. Nors, žinoma, reikalavimas pateikti tokį pažymėjimą gali sukelti tam tikrų praktinių nepatogumų, vis dėlto jie negali nusverti kitų žmonių sveikatos apsaugos ar būti prilyginami neproporcingam ieškovų pagrindinių teisių pažeidimui.

253 Taigi reikia konstatuoti, kad, atsižvelgiant į Parlamentui tenkantį įpareigojimą užtikrinti savo darbuotojų sveikatą, taip pat jam tenkančią atsargumo pareigą (žr. šio sprendimo 217 ir 218 punktus), ginčijamas sprendimas yra proporcingas juo siekiamam tikslui.

254 Vis dėlto reikia pažymėti, kad dėl kintančios epidemiologinės situacijos ir mokslo žinių, visų pirma susijusių su naujų atmainų atsiradimu, pokyčių, kaip nurodyta ginčijamo sprendimo 27 konstatuojamojoje dalyje, „prievolė pateikti ES skaitmeninį COVID pažymėjimą arba lygiavertį pažymėjimą prieš įeinant į Parlamento pastatus <…> turėtų būti taikoma tik tol, kol išlieka tai pateisinančios išskirtinės aplinkybės, ir turi būti reguliariai atliekamas pakartotinis vertinimas, atsižvelgiant į sanitarinę padėtį Sąjungoje ir trijose Europos Parlamento darbo vietose, siekiant bet kuriuo momentu užtikrinti deramą atitinkamų asmenų teisių ir atitinkamų teisėtai ginamų interesų pusiausvyrą“.

255 Taigi reikia atmesti ieškinio ketvirtojo pagrindo antrą dalį ir visą ketvirtąjį pagrindą.

256 Atsižvelgiant į visas išdėstytas aplinkybes, ieškiniai turi būti atmesti kaip nepagrįsti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

257 Pagal Procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo.

258 Kadangi ieškovai pralaimėjo bylą, iš jų turi būti priteistos bylinėjimosi išlaidos, įskaitant išlaidas, susijusias su laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūromis, atsižvelgiant į Parlamento reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (aštuntoji išplėstinė kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinius.

2. Robert Roos ir kiti priede išvardyti ieškovai padengia bylinėjimosi išlaidas, įskaitant išlaidas, susijusias su laikinųjų apsaugos priemonių taikymo procedūromis.

Papasavvas Svenningsen Barents

Mac Eochaidh Pynnä

Paskelbta 2022 m. balandžio 27 d. viešame teismo posėdyje Liuksemburge.

Parašai.

Turinys

I. Ginčo aplinkybės . . . 2

II. Šalių reikalavimai . . . 4

III. Dėl teisės . . . 5

A. Dėl ieškinių priimtinumo . . . 5

1. Dėl ieškovų suinteresuotumo pareikšti ieškinį . . . 5

2. Dėl ieškovų teisės pareikšti ieškinį . . . 5

B. Dėl prašymų patikslinti ieškinius priimtinumo . . . 10

C. Dėl bylos esmės . . . 10

1. Dėl ieškinio pirmojo pagrindo, grindžiamo tuo, kad ginčijamas sprendimas neturi tinkamo teisinio pagrindo, kad sukeltų pasekmes Parlamento nariams . . . 11

2. Dėl antrojo pagrindo, grindžiamo Parlamento narių laisvės ir nepriklausomumo principų ir jiems pagal Sutartis suteiktų imunitetų pažeidimu . . . 14

a) Dėl pirmos dalies, grindžiamos ginčijamo sprendimo neatitiktimi Parlamento narių laisvės ir nepriklausomumo principams . . . 14

b) Dėl antros dalies, iš esmės grindžiamos Parlamento nariams pagal Protokolą Nr. 7 suteiktų imunitetų pažeidimu . . . 18

3. Dėl trečiojo pagrindo, grindžiamo bendrųjų principų, susijusių su asmens duomenų tvarkymu, pažeidimu . . . 20

a) Dėl pirmos dalies, grindžiamos duomenų tvarkymo tikslo apribojimo ir teisėtumo principų pažeidimu . . . 20

b) Dėl antros dalies, grindžiamos sąžiningumo, skaidrumo ir duomenų kiekio mažinimo principų pažeidimu . . . 23

4. Dėl ieškinio ketvirtojo pagrindo, iš esmės grindžiamo nepagrįstu ir neproporcingu teisės į privataus gyvenimo gerbimą ir asmens duomenų apsaugą, teisės į fizinę neliečiamybę, teisės į laisvę ir saugumą bei teisės į vienodą požiūrį ir nediskriminavimą pažeidimu . . . 27

a) Dėl nurodomo teisės į privataus gyvenimo gerbimą, teisės į asmens duomenų apsaugą, teisės į fizinę neliečiamybę, teisės į laisvę ir saugumą bei teisės į vienodą požiūrį ir nediskriminavimą pažeidimo . . . 27

b) Dėl nurodomo proporcingumo principo pažeidimo . . . 30

1) Dėl nagrinėjamų priemonių būtinumo . . . 30

2) Dėl nagrinėjamų priemonių tinkamumo 32

3) Dėl nagrinėjamų priemonių proporcingumo 33

Dėl bylinėjimosi išlaidų 35